

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

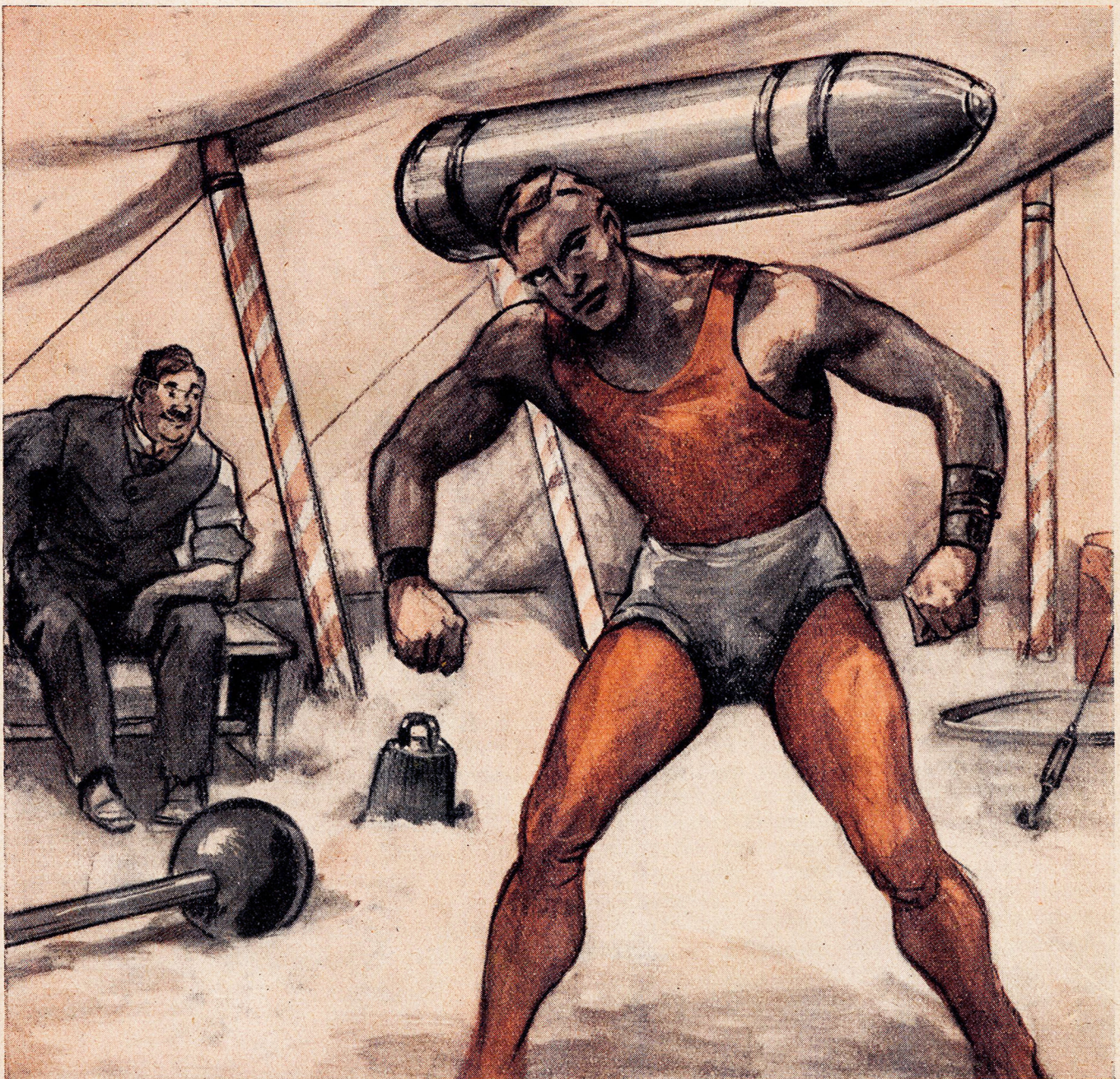
genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 959

DE MAN MET DE GROENE OOGEN.

20 cent

Die bewondering werd bijna vrees, toen hij den reus met een granaat van 120 pond aan het werk zag.

NIEUWE SERIE

De man met de groene oogen.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

HET VOORVAL OP DE BROOKLYN BRIDGE.

Geen vreemdeling, wie hij ook moge zijn, die New York voor het eerst bezoekt, zal nalaten, de bezichtiging over East River, die haar naam ontleent aan het reusachtige stadsdeel, hetwelk door haar in verbinding wordt gebracht met Manhattan, in zijn programma op te nemen.

De Brooklyn Brug is op dit oogenblik misschien niet meer de grootste, maar behoort toch stellig nog tot een van de drie of vier machtigste oeververbindingen van de gansche wereld, en het is zeker tot op dezen dag de meest gedurfde, want met slechts een enkele boog, vastgehouden door de geweldige kabels, overspant zij de breede rivier. De lengte van begin tot einde bedraagt niet minder dan zesduizend voet, de boogspanning over het wáter, dat wil dus zeggen tusschen de beide gemetselde, dubbele draagtorens in bedraagt iets meer dan vijfhonderd meter. De hoogte boven het water van deze geweldige overspanning bedraagt in het midden 133 voet, dat is iets meer dan 43 meter.

De bouwkosten hebben destijds meer dan 25 miljoen dollar bedragen en dat is zelfs voor

een land als Amerika dat gaarne met geweldige cijfers werkt een buitensporig groot bedrag.

Op een afstand gezien lijken de draagkabels, waaraan deze brug van staal hangt ragfijne draden, maar wie over de brug heenwandelt, bemerkt dat zij zoo dik zijn als het lichaam van een volwassen man!

In den morgen van een guren zomerdag, laat in het jaar reeds, een dag die de nadering voorspelde van den herfst, kwam een van die blauwe wagens, die iedere New Yorker kent, en die als kenmerk op beide zijden de letters M. P. dragen van den kant van Brooklyn de brug oprijden.

Het was op dat uur niet zoo bijzonder vol, tenminste wat het aantal voetgangers betreft, want de kantoren waren reeds aangegaan, de werkplaatsen hadden hunne deuren achter den laatsten arbeider al gesloten.

Er zwierven lusteloos wat arme drommels werklozen, oude mannen en vrouwen met smalle, hongerige gezichten, en voor de rest trok de gewone vierdubbele file van vrachtauto's, motorbussen, en particuliere wagens

in beide richtingen over dit meesterstukje van durf en ingenieurskunst.

Heel diep daar beneden voeren de schepen voorbij, waarvan zelfs het grootste met groot gemak onder de brug kon doorvaren zonder dat deze opgeklapt behoefde te worden.

De wagen van de Metropolitan Police reed dus de brug op, maar toen zij bijna het midden genaderd was zette de geuniformde chauffeur zijn remmen aan, begon wat langzamer te rijden, keek verbaasd om, zonder dat hij natuurlijk iemand kon zien, want deze stalen wagens zijn van alle kanten gesloten en bracht toen zijn auto tot stilstaan.

Het was duidelijk dat een van de twee agenten die daarbinnen moesten zitten hem het bevel hadden gegeven, te stoppen. Door middel van de spreekbuis, die vlak bij zijn zitplaats uitkwam.

Het woord buis is eigenlijk wat overdreven, want het is niets anders dan een ronde opening ter grootte van een stuiverstuk in den stalen voorwand, met een soort van mondstuk aan weerszijden, hetwelk als klankversterker moet dienen.

Daar stond dus de blauwe wagen stil, en de chauffeur bleef, zooals zijn plicht voorschreef, achter het stuurwiel zitten, in afwachting van zijn nadere orders.

De dubbele achterdeur ging open, en twee agenten stapten van het trapje af, op den voet gevolgd door een enkelen man, zeer lang en zeer mager, en met een beenig, geelbleek gelaat waarin een paar dichtbijeestaande oogen van een zonderlinge, zegroene kleur schijnbaar zonder uitdrukking voor zich uitstaarde.

De man daalde op zijn beurt de trede af, maar op hem lette al spoedig geen sterveling meer, want ieders aandacht was bepaald tot de twee agenten, wier zonderling gedrag dan ook wel in staat was, de verbazing gaande te maken, zelfs van Amerikanen, die toch, naar men mag aannemen, heel wat gewend zijn.

Zij gingen met afgemeten schreden dicht naast elkander en met hun handen op hun rug over het verhoogd voetpad, tot zij voor de hooge, stalen borstwering stonden, die met een soort van netwerk van staaldraad voorzien is, ten-einde te voorkomen dat dronkaards en kleine kinderen door de openingen van een hoogte van bijna vijftig meter in het water ploffen.

Er heerscht op deze brug altijd een zoodanig geraas dat de chauffeur volstrekt niets gemerkt had van het openen van de achterdeur.

Evenmin had hij bemerkt, dat de twee stoere agenten in hun blauwe uniform zich van den wagen verwijderden, en de deur wijd open lieten

staan. Heel erg was dat echter niet, want de magere man met de groene oogen bleek de eenige inzittende te zijn geweest.

Toen de chauffeur echter na een halve minuut ongeduldig werd, van zijn kant iets door de spreekopening schreeuwde, en geen gehoor kreeg, kwam hij van zijn zetel; en zag tot zijn groote verbazing juist hoe de agenten bezig waren, steunzoekend aan de zeer groote moeren, en de uitsteeksels, waarvan de stalen borstwering van de brug voorzien was zich omhoog te werken, totdat zij boven op de leuning stonden, die iets meer dan een voet breed is met niets meer voor zich dan de ijle ruimte!

Met een verwilderden blik zocht de man onwillekeurig naar het filmt toestel, dat zeker wel ergens zou zijn opgesteld, ofschoon men hem in het geheel niet op de hoogte had gebracht van dit intermezzo.

Dat de mannen inderdaad de krankzinnigheid zouden begaan, van die hoogte in het ijsskoude water te springen, geloofde hij zelfs geen seconde.

Toch merkte hij iets zonderlings aan hen op, dat hem vrees aanjoeg, en met de grootste verbazing vervulde, iets straks, iets mechanisch als het ware, alsof zij geen levende menschen waren, maar levensgrootte poppen, die stootende schokkerige bewegingen maakten, als die bliken speelgoedpoppetjes, die men kan opwinden.

Het volgende oogenblik slaakten de verbaasd toeziende en niets begripende omstanders een luiden schreeuw van ontzetting.

Want juist op hetzelfde oogenblik hadden de voeten van de beide agenten het hooge steunpunt verlaten.

Met een brullende kreet van ontzetting snelde de chauffeur doodsbleek toe, maar het was te laat. De twee agenten hadden zich van de leuning omlaag geworpen!

De magere man had reeds eenige oogenblikken te voren bedaard zijn jas dichtgeknoopt, zijn hoed recht gezet, en wandelde nu kalm weg temidden der een oogenblik stilstaande auto's, en naar hij meende geheel ongemerkt.

Maar twee mannen, die het slot van het wonderlijke voorval hadden gezien, lieten hem niet uit het oog, en de grootste van die twee fluisterde den ander haastig in:

— Ga dien man na, en tracht tot iederen prijs te ontdekken, waar hij zich ophoudt. Telefoon mij dan onmiddellijk naar het Singer-Hotel, waar ik over een half uur zou zijn. Vlug, voor hij tusschen de menigte verdwenen is. Je kunt nog juist den grijzen hoed zien!

Zonder iets te zeggen verwijderde zich een

van de mannen, en het werd nauwelijks gemerkt, want iedereen drong naar de stalen borstwering van de brug, en poogde iets te ontdekken van hetgeen zich daar beneden nu moest afspeelen.

Binnen tien minuten wist men het.

Een van de agenten was zoo ongelukkig op het water neergekomen, dat hij onmiddellijk gedood was, en gezonken als een steen, de tweede was zwaar gewond, had drie ribben gebroken, en een daarvan had een long gekwetst.

Men wist echter den ongelukkigen dwaas in een vlet te trekken, en heel voorzichtig werd hij in een ijlings ontboden wagen van den geneeskundigen Dienst gedragen, en naar het dichtstbijzijnde hospitaal vervoerd.

De chauffeur, die zich alleen maar bekommerd had om zijn twee collega's, wier waanzinnig gedrag hem geheel onbegrijpelijk was, zag nu eerst om naar zijn arrestant, ofschoon hij van te voren wel zeker was, hem niet te zullen vinden.

Die verwachting kwam dan ook uit, en hij deelde zijn ervaring mede aan een van de agenten, die altijd aan begin en einde van de groote bruggen in New York op post staan, en die was komen aanloopen.

— Waarvoor lieten ze je stoppen? vroeg deze ordebewaarder in de grootste verbazing.

— Weet ik het? Er werd eenvoudig naar mij geschreeuwd „stop hier, Jim!” en mijn voorschrift luidt, dat ik die bevelen dadelijk moet opvolgen. De deur heb ik heelemaal niet hooren opengaan. Wat hun beziel heeft — ik weet het niet. Het kan onmogelijk een weddenschap zijn geweest. Zij moeten plotseling krankzinnig zijn geworden. En intusschen ben ik mijn arrestant ook kwijt.

— Wie was het? vroeg de agent.

— Paul Andrejef, een Rus, dien naam gaf hij tenminste op. We zijn hem van morgen van zijn bed komen lichten, want om half negen sliep hij nog.

— Waarvoor?

— Dat is meer dan ik je kan zeggen. Ik geloof dranksmokkel. Maar er zijn ook nog andere beschuldigingen tegen hem. Het fijne weet ik er niet van.

Het was op dat oogenblik dat het lot van de beide agenten daarboven op de brug bekend werd, en de chauffeur kon niets anders doen dan met zijn eigen sleutel de deuren van den wagen weer dicht maken, en haastig rapport te gaan uitbrengen,

De reusachtige file kwam met moeite weer in beweging, het raderwerk begon weer te knarsen,

de voetgangers vervolgden hun weg, en het duurde niet lang meer of ook dit zoo raadselachtige voorval scheen geheel tot het verleden te zullen behooren. Er gebeuren in een stad als New York te veel vreeselijke, te veel onbegrijpelijke dingen, dan dat men zich lang zou kunnen bezig houden met twee ongelukkige agenten, die de dwaasheid begaan, van een hoogte van 45 meter in de East River te willen duiken.

Een van de laatsten die zich verwijderde was de man die de opdracht had gegeven aan zijn metgezel.

Hij was een rijzig, goed gekleed man, met een krachtig geteekend, schrandler gelaat, en grijze, doordringende oogen.

Hij wierp nog een blik op het donkere water, dat zoeven twee slachtoffers had gemaakt, en ging toen haastig zijns wegs. Een kwartier later ongeveer had hij het Singer-Hotel bereikt, dat zich bevindt op den hoek van Pine Street en Nashau Street.

Het is een tweederangs hotel, wat niet belet dat het 500 kamers heeft, zeven liften, negentien verdiepingen, een daktuin en natuurlijk een lange, wat men in Europa meestal conversatiezaal noemt, ofschoon er maar zelden geconverseerd wordt.

In deze zaal nu wachtte de vreemdeling, en hij moest wel het geduld van een kat hebben, want hij wachtte er ruim anderhalf uur, voor eindelijk een knoopenjongen op den drempel van de zaa' verscheen, en zoo luid hij kon gilte:

— Telefoon voor mijnheer Baker.

De man met de grijze oogen wierp zijn blad terzijde, stond zonder overhaasting op, en liep naar de telefooncel in de groote vestibule.

Hij gaf een naam en een nummer op, en daarop luisterde hij vijf minuten zonder iets te zeggen naar hetgeen hem werd medegedeeld.

— Wacht mij waar je nu bent. Over een half uur hoop ik bij je te zijn, Brand!

Hij verliet de cel weer, gaf den jongen een fooi, liet zich in de vestiaire hoed en jas geven, ging naar buiten, en liet door den portier een taxi van een standplaats komen.

De chauffeur keek leelijk, toen hij zich het adres hoorde opgeven en zeide:

— Dat is een heel eind uit de buurt, mijnheer.

— Het is mogelijk — maar de fooi zal dan ook in de buurt van je hoogste verwachtingen kunnen zijn! zeide de vreemdeling bedaard.

De chauffeur monsterde met kennersblik de kleederen van zijn vrachtje, zijn fijn schoeisel en zijn goed onderhouden handen, en zei grijnslachend:

— Het zal wel in orde komen, mijnheer.

De rit duurde inderdaad omstreeks een half uur, en eindigde pas in het hooge Noorden van de stad, aan het begin van Spuyten Duyvil Road, dat is dus niet ver van het Cortlandt Park! Men is hier in de wijk van echt Hollandsche namen, die op de zonderlingste wijze door de Yankees verbasterd zijn. Zoo staat het vast, dat de eerstgenoemde, breede laan haar naam denkt aan een of anderen Hollandschen Zeebonk, uit het begin van de zeventiende eeuw, die bezwoer, dat hij de Indianen ten onder zou weten te krijgen, „den duivel ten spijt”.

Hier aangekomen zond de passagier het voertuig weg, na den chauffeur volgens zijn belofte behoorlijk te hebben beloond.

Hij volgde Spuyten Duyvil Road over een afstand van een honderdtal meters, en sloeg den hoek van de Tweehonderddertigste Straat om.

Aan zijn rechterhand bevond zich nu een vrij groot plantsoen, dat het midden van een plein vormde, en schuin daar tegenover was een drogisterij, dat wil zeggen een van die zaken, waar men schoensmeer, roomijs, postzegels, vetes — en als men met den eigenaar goed bekend is, ook zeer vaak whisky en wijn kan krijgen.

Tegen de toonbank geleund stond een man met blauwe oogen; het was Charles Brand. Hij was schijnbaar verdiept in de lezing van een tijdschrift, knipoogde eens tegen den binnentredende, wierp een geldstukje op het marmer van de toonbank en nam den ander weer mee naar buiten.

Hij voerde hem langs het plantsoen, en daar pas begon hij te spreken:

— Dat huis is hij binnengegaan. Er is een boekwinkel beneden. Begrijp je er iets van, Raffles?

— Nog maar heel weinig! De avondbladen zullen misschien opheldering brengen. Maar een zwak vermoeden heb ik toch wel.

— Het leek wel alsof die ongelukkige agenten niet zelf wisten wat zij deden!

John Raffles, de groote avonturier, keek zijn trouwen vriend Charles Brand een oogenblik peinzend aan, en zei toen:

— Mijn waarde — daarin kon je wel eens gelijk hebben! Zij hebben het stellig inderdaad niet geweten! Maar eerst iets anders. Is de man met de groene oogen hier regelrecht naar toegegaan?

— Neen! Integendeel maakte hij een grooten omweg. Onderweg is hij tot driemaal toe uitgestapt, waarschijnlijk om te telefoneeren, want telkens ging hij een drogisterij binnen. Eenmaal echter hield hij stil voor een huis in het Centrum, en liet door den taxi-chauffeur, die hem reed, een briefje afgeven.

Raffles bekeek het huis dat Brand hem had aangewezen eens aandachtig. Hij zag er uit als een van die groote pensions, half kazerne, half hotel, waar men voor niet al te veel geld kan logeeren.

Hij stond een oogenblik in gedachten verdiept, keek Brand toen aan met iets meewarigs in zijn grijze, sprekende oogen, en zeide:

— Het doet mij werkelijk leed, Brand, maar ik zal je toch moeten verzoeken, dien man nog wat in het oog te houden.

— Welk belang kon je in hem stellen? vroeg Brand.

— Het belang, dat ieder vreemd, nog onbekend beest voor mij heeft! Het is immers zoo helder als glas, dat er samenhang bestaat tusschen de vlucht van dien man en het rampzalig einde van die twee agenten, of althans van een van hen. Met welk doel wierpen zij zich in het water? Je geeft geen antwoord? Geen wonder! Wel, er was volstrekt geen doel. Brand! Zij sprongen in het water, omdat zij moesten! Zij werden er toe gedwongen — en die man met zijn groene oogen was degeen, die hen dwong!

— Wil je zeggen — dat ze gehypnotiseerd werden? riep Brand uit.

— Dat staat volgens mij vast, mijn waarde! Een andere verklaring is er eenvoudig niet. Wij moeten alle mogelijkheden uitschakelen, totdat deze eene over blijft, die dus alleen maar de juiste kan zijn. Die agenten zaten in een celwagen, met hun arrestant. Die wagen is van alle kanten gesloten, en er valt dus niets te zien. Welke reden konden zij dan hebben, plotseling, midden op de brug, uit te stappen? Heb je op hun zonderlingen, houterigen gang gelet, als van slaapwandelaars?

— Ja, dat was in ieder geval opmerkelijk!

— Het was de gang van gehypnotiseerde menschen, Brand. Maar helaas — dat drong te laat tot mij door! De man die het deed is een zeer gevaarlijk sujet, — daaraan valt niet te twifelen, — die een menschenleven niet telt, en waarschijnlijk een doodelijke haat heeft aan alles wat een uniform draagt. En het misdrijf waarvoor hij werd gevat moet van ernstigen aard zijn, anders zou hij niet tot dit middel

hebben gegrepen. Ik wil weten wie en wat die man is, en ik ben overtuigd dat ik het onderzoek daarna wel aan jou kan overdragen! Over twee uur kom ik je aflossen, of ik zend Henderson. Wees echter voorzichtig bij je onderzoek, zoodat de man geen achterdocht krijgt. Het is mogelijk dat de politie hem binnen een half uur al weer op het spoor is, en dan is je taak natuurlijk

afgelopen! Je kunt mij telefonisch bereiken in ons huis in het Noorden!

Een hoofdknik, en Brand bleef alleen, staande aan het begin van een taak, die hij volmaakt overbodig, onbelangrijk en vervelend achtte.

Het zou vrij spoedig blijken dat Charles Brand zich daarin vergiste!

**Weet U, dat de etiketten der DUBEC verpakking
recht geven op Kunstkleurenfoto's van Filmsterren in fraaie lijst?
Vraagt Uw winkelier of den fabrikant de voorwaarden**

HOOFDSTUK II.

CIRCUS CAVALCANTI.

Het was reeds tamelijk laat in den middag toen Brand eindelijk terugkeerde in het kleine huis, pas gebouwd, dat Raffles sedert eenige weken bewoonde in het uiterste Noorden van de reusachtige stad, waar zich een soort van tuindorp had ontwikkeld, dat hoegenaamd niet geleek op het Zuiden van dit menschelijke mierrnest, met zijn reusachtige torenhuizen, die zich langzamerhand zoo dicht op elkaar dringen, dat het niet lang meer kan duren, of men zal zelfs midden in den zomer en op het midden van den dag daar beneden evenmin iets kunnen onderscheiden als in een diepe, smalle bergspleet.

Raffles zag onmiddellijk aan het gelaat van zijn trouwen helper dat Brand met belangrijk nieuws kwam.

— Was het werkelijk zoo vervelend, zooals jij vermoedde, vroeg hij glimlachend?

— Heb ik dat vermoeden geuit? vroeg Brand een weinig verlegen.

— Niet met woorden, dat geef ik toe! Kortom, het onderzoek was niet zonder belang, als ik mag afgaan op de uitdrukking van je gezicht. Wat heb je dus ontdekt?

— In het kort het volgende. Een der middagedities bevat een bericht, waarin ik las dat de agent die er het leven heeft afgebracht, verklaard heeft, zich van de geheele zaak niets te herinneren en niet te willen gelooven, dat men hem inderdaad uit het water van East River had opgehaald! Dat klopt dus volkomen met je opvatting omtrent hypnose. In het huis waar ik hem zag binnen gaan, woont hij niet zelf, maar waarschijnlijk woont daar een goed vriend van hem. Hij kwam daar nog al vaak, en de portier van het huis kent hem onder den naam Paul Andrejef. Zeer waarschijnlijk is hij ook een Rus, want dat is ook zijn vriend. Een kwartier nadat jij heenging zijn zij samen vertrokken, ieder met een handvalies gewa-

pend. Zij namen een taxi, maar ik was op mijn hoede en ben hen gevolgd. Het einddoel van hun reis bleek het circus Cavalcanti te zijn, dat zijn geweldige tenten heeft opgeslagen op een nog onbebouwde vlakte in het noorden van de stad, op nauwelijks twintig minuten gaans van onze woning. Daar bleek die vriend thuis te behooren, want ik zag hem nog geen vijf minuten later aan het werk gaan met emmer en bezem. Ik vernam dat morgen het circus moet opbreken, en naar de naastbijliggende, groote stad vertrekt. Het is een maand hier geweest, en trok veel publiek.

— Wat doet Andrejef er?

— Dat heb ik niet meer kunnen waarnemen. Maar hij heeft er een baantje gekregen, dat is wel een uitgemaakte zaak.

— Het is schrander bedacht, want een reizend circus met een paar duizend man personeel biedt wel ongeveer de gunstige gelegenheid om zonder opzien zijn hielen aan de politie te toonen. Overigens — ik vergat je nog te vragen, of je hebt kunnen ontdekken, waarvoor de man eigenlijk gearresteerd was?

— Hij was beschuldigd van handel in blanke slavinnen, volgens de krant.

Raffles floot zachtjes en zeide:

— Zoo, zoo! Hebben wij met dat soort schelmen te doen! En is de politie zijn spoor bijster?

— Volkomen, naar het schijnt. Hij is gearresteerd in een nachthuis, in den afgelopen nacht, en wilde zijn adres niet noemen. Hij verzekerde dat hij pas dienzelfden avond uit Chicago was aangekomen. Als ze hem vinden, kost dat zaakje met die twee agenten hem zeker z'n kop?

— Reken daar niet op, Brand! antwoordde Raffles hoofdschuddend. Hij heeft die agenten zelfs niet met een vinger aangeraakt! Zij zelven

hebben de deur van den celwagen geopend, en hij mocht toch zeker wel wegkuieren, toen hij de kans schoonzag? Dat hij hen tot de daad gedwongen heeft, valt eenvoudig niet te bewijzen. Hij was alleen met hen.

— En — wat ben je nu voornemens?

— Wel — New York begint je een beetje tegen te staan, niet waar?

— Ik wil niet ontkennen, Edward, dat het mij zou verheugen, het stof van New York van mij af te kunnen schudden. Het is een belangwekkende stad — maar ik heb het gevoel alsof ons de grond wat warm onder de voeten wordt.

— Dan zal een weinig verandering van lucht je dus welkom zijn! Wij trekken met dat cirkus mee, Brand! Ik zelf wil wel weer eens iets om handen hebben!

Brand keek Raffles verbluft aan. Om handen hebben? herhaalde hij. Ik moet zeggen dat je niet spoedig te voldoen bent! Lieve hemel, wij zijn hier als het ware van het eene gevaarlijke avontuur in het andere verzeild geraakt! Wij hebben er dikwijls nauwelijks het leven afgebracht en ons een veertigtal vijanden gemaakt!

— Maar de drank was steeds het middelpunt Brand! viel Raffles hem schouderophalend in de rede. Dit echter kon wel eens wat anders worden. Dat heerschap met zijn groene, hypnotiseerende oogen, boezemt mij in het grootste belang in, en — zulke lieden zijn in staat om door een handigen, moordadigen zet plotseling veel geld bij elkander te brengen. Ik kan mij niets meer opwindends bedenken, dan een strijd met een man, die gelooft, dat hij met zijn blik als van een slang iedereen voor zijn wil kan doen buigen! Het is dus van avond de laatste voorstelling?

— Jà, van nacht begint de afbraak reeds.

— Zorg dan voor een paar plaatsen.

— Het zal niet zoo gemakkelijk gaan! Het cirkus moet voortreffelijker zaken gedaan want het is een paar attractie-nummers rijk, naar ik hoor, en bovenaan staat de troep van de Askaris.

— Wat is hun nummer?

— Vliegend rek. Twee mannen en een vrouw. Maar het moet iets zeer bijzonders zijn. Afwijkend van wat men gewoonlijk te zien krijgt. Naar het schijnt werken zij niet alleen met de trapeze, maar ook met een soort van springplank, juist zooals men die in de zweminrichting vindt. — maar danop een hoogte van bijna dertig meter boven de Arena! Zij moeten een buiten-

gewone kracht aan een zeldzame behendigheid en gratie paren.

— Na de paarden ken ik bijna niets mooiers dan dit spel van bevalligheid en moed, Brand! Laat mijnentwege de leeuwen in hin rotswooningen, de tijgers, en ook olifanten in de jungles, de zeehonden aan de pool, waar zij thuis hooren — en geef mij het paard en den acrobaat! Maar komaan, ga nu voor plaatsen zorgen, want ik wil dien man volgen! Blijkt hij een ordinaire, alledaagsche schurk te zijn, dan geven wij het dadelijk weer op, en keeren terug.

— Naar New York? vroeg Brand zonder de minste opgewektheid.

— Misschien een andere richting uit, Brand! Misschien wel noordwaarts! De herfst nadert snel — en daarin het Noorden zal binnen drie weken de sneeuw een halven meter hoog liggen!

— Dat laat zich hooren! zeide Brand met schitterende oogen. Het zal een festijn zijn, daar onder den sterrenhemel met het geweer in den arm op sneeuwschoenen te kunnen rondgaan, inplaats van in de giftige atmosfeer te zitten van dancings en verboden drankhuizen! Hoe eerder hoe liever! En nu zal ik voor een paar plaatsen gaan zorgen!

Het duurde een uur voor Brand terug keerde, en hij zeide, niet zonder veel moeite en het werken met een paar dollarbiljetten de plaatsen te hebben kunnen krijgen. De beide vrienden dineerden in den grootsten eenvoud in de eetkamer van het kleine huis, waarbij Henderson, de reus, zijn talenten als kok toonde, en vervolgens reeds deze nuttige helper, nu weer in de uniform van chauffeur, hem naar de dorre vlakte, hier en daar met sprietjes gras begroeid, waar mijnheer Cavalcanti, die eigenlijk heel nuchter Carl Baum heette, in de letterlijke beteekenis van het woord zijn tenten had opgeslagen.

Reeds in de verte zag men het gloren van de tienduizenden elektrische lampjes, waarmede de voorgevel van de hoofdtent was versierd.

Het moest waarschijnlijk een Moorsche tempel verbeelden of anders een soort van Sultanspaleis.

— Afgrijselijk, zuchtte Brand, zoodra hij het fraais in het oog kreeg.

— Inderdaad, er zijn niet veel dingen, Brand, die de fantasie van een cirkusdirecteur op het gebied van feestverlichting in leelijkheid overtreffen. Maar laten wij nu het binnenste van deze reusachtige poffertjeskraam spoedig gaan bezien, want men zou zijn oogen bij dat schelle licht bederven.

Cavalcanti bleek in ieder geval een meester te zijn in zijn vak, en te weten wat reclame betekende, want ook binnen was het licht niet gespaard, en men wandelde als het ware door een soort van Berceau van gloeilampjes, rood, wit, groen. En eindelijk deed de Arena zich voor in al haar geweldige afmetingen.

Brand bleef een oogenblik verrast staan, bij het zien van die renbaan, die deed denken aan de beroemde wedstrijdbanen der oude Romeinen waar de wagenrennen werden gehouden. Het was mogelijk, door het plaatsen van balustrades, de beide uiteinden van die renbaan, bijna zestig meter lang, twee afzonderlijke, ronde Arena's te vormen.

— Maar — die Arena is veel meer dan zeventien. 35 M in doorsnede, zeide de jonge man verrast. Ik meende dat die doorsnede als het ware de officieele maat was, en dat een kleinere of grootere maat onbruikbaar was, omdat het paard bij het rondgalopeeren dan een te groote helling kreeg, of een te kleine!

— Dat heeft men ook eeuwenlang gedacht, maar — „wij hebben dat alles veranderd” om met den grooten Franschen Staatsman te spreken. Men wil nu eenmaal reusachtige afmetingen, en de dames en heeren die hun toeren verrichten op het panneau-paard, of een zoogenaamde „Jockey-act” vertoonen, moeten dan maar zorgen, dat zij hun oefeningen herzien en zich wennen aan een minder groote helling van het paard. Het publiek is koning — dat heeft Ford eens gezegd, geloof ik, en hij had gelijk! Het publiek eischt groote Arena's naar het schijnt, en de artist heeft zich te onderwerpen.

Niet zonder moeite vonden de twee vrienden tenslotte hun plaats recht tegenover de stal-ingangen, en Raffles keek het voorprogramma in.

De Askaris treden als laatste nummer voor de Pauze op — dat geldt als een van de beste! Zij moeten dus inderdaad wel heel goed zijn.

Raffles bekeek een oogenblik de foto, die aan de binnenzijde van het programma was afgedrukt, en die twee mannen en een vrouw voorstelde, een jong meisje nog, in de gebruikelijke houding: de armen losjes achter de rug, de eene voet een weinig achter den andere, en het eene been een weinig gebogen.

— Men kan niet ontkennen dat het prachtige lichamen zijn! zeide Raffles. Slank zonder mager te zijn, en met ziet de spieren bijna niet, die er toch stellig moeten zijn! Het meisje heeft

iets lieftalligs en zachts over zich, met haar blonde haar en haar groote, zachte oogen.

En veel meer kon Raffles niet zeggen, want met verbazende kracht begon een orkest van bij de veertig man een schetterende marsch uit te stooten, zoodat het leek alsof het ware doek van de tent er van golfde.

De laatste nog ledige plaatsen geraakten vol, en de voorstelling nam een aanvang, en het geheele kleurige schouwspel, dat nooit schijnt te vervelen, trok weer voorbij in bonte afwisseling.

Clowns buitelden over elkander, maakten hun sprongen, sprongen ook wel eens verkeerd, kwamen hard neer op het zand, dat bijna zoo hard is als hout, al zou de toeschouwer iets anders vermoeden, maar vertrokken geen spier, en bleven grijnzen en lachen. Mijnheer Cavalcanti, alias Carl Baum, presenteerde vier en twintig Trakheners, kostbare, zeer fraaie dieren met tuigen van rood Maroccoleder en pluimen van struisvederen op de fiere koppen. Een wereldberoemd goochelaar deed de menschen verbluft staan, en toen werd, terwijl het orkest een zachten wals begon te spelen, snel en handig het vangnet gespannen in twee richtingen.

Brand had naar boven gekeken. De lichten beneden werden sterk in kracht verminderd, maar een paar schijnwerpers richtten nu hun lichtbundels op de nikkelen stellage, die daar heel in de hoogte met behulp van staalkabels stevig was vastgemaakt aan de ijzeren hoofdmasten, die het zeer zware tentdak droegen.

De Trapezes schommelden zachtjes heen en weder, vastgehouden door een lange, ijzeren haak, maar Brand keek in de eerste plaats naar de stalen springplank, en al was hij zelf volkomen vrij van duize'igheid of ruimtevrees — er liep toch even een koude rilling over zijn rug toen hij bemerkte hoe die plank anderhalve voet breed, en omstreeks acht voeten lang, als het ware in de ijle ruimte zweefde — met de wetenschap, dat daaronder een afstand was van twee en dertig meters tot aan het zand — en van acht en twintig meters tot aan het net. Maar het is voorgekomen dat een net zich begaf, omdat het te oud was, of niet goed was vastgemaakt. En ook gebeurt het wel eens dat de springer zijn sprong niet goed berekent — en naast het net terecht komt, dat hem tegen den dood moest beschermen....

Deze springplank bevond zich wel bijna tien voet boven het smalle, met zwart fluweel bekleede plankier, vanwaar de trapezewerkers

zich afzetten en zich in de ruimte slingerden.

Van de plankier liep een smal laddertje van vernikkeld staal tot aan het begin van die springplank.

Daar was een leuning, nauwelijks een el lang, en verder was er niets meer, volstrekt niets dan die smalle plank, vooruitstekend in een soort van lichtenden nevel, een mis van melkwit licht.

Brand poogde zich een oogenblik in te denken in de gewaarwordingen van degeen die daar boven stond met niets voor en onder zich dan de ruimte, en heel ver aan de overzijde het zwaaiende lichaam van een man, dat met iedere zwaai hooger op komt, dichterbij komt, en de handen blijven dan toch steeds nog meters ver weg, oneindig ver, naar het schijnt, en toch ongelooflijk klein, zwak en onbetrouwbaar.

Maar hij had nu geen tijd meer om te denken, want als een vlucht reusachtige, groene papegaaien vlogen de stalknechts weg, die het net hadden gespannen, de sleepende wals zette opnieuw in, en uit een van de stallen kwamen drie menschen aanhuppelen, elegant, en zoo vroolijk alsof zij een onschuldige spelletje gingen spelen, als kinderen, die vrij zijn van school.

Zij droegen allen een zeer langen witten mantel, zonder mouwen, een soort van cape dus, die bijna tot aan den grond reikte, aan den hals toegehouden met een zilveren koord, en waarop aan de rugzijde zoowel als op de beide voorpanden een adelaar was geborduurd van zilverdraad.

Zij wierpen die mantels met een sierlijk gebaar af, en vertoonden zich in het dunne lichtpaarse tricot, dat de minste welving van hun verried en in al haar schoonheid afteekende. Het meisje half een kind nog, vertoonde niettemin niet meer die hoekige, schrale, lijnen die aan het kind eigen zijn. Alles aan haar was sierlijk, bevallig, van een teedere gratie. Zij kon een jaar of achttien, misschien negentien zijn, stellig niet ouder. Het krullende haar werd in bedwang gehouden door een elastieke band van gouddraad. Een van de mannen was een jaar of twee en twintig, en geleek op een jongen Bacchus. De andere liepen zeker al naar de dertig, misschien was hij reeds ouder, en de kenners begrepen onmiddellijk dat hij de vanger moest zijn, want hij was veel zwaarder gebouwd, dan zijn metgezel.

Vlug en sierlijk klauterden zij eerst langs de houten ladders over den rand van het net, en vervolgens met behulp van de touwladders of eenvoudig van een dik koord naar hun plaatsen.

De wals zwol in sentimenteetele deining, de

vanger hing zich aan zijn trapeze aan de knieën op, na het toestel in een zwaaiende beweging te hebben gebracht, en het nummer nam een aanvang.

Brand had dit reeds zoo menigmaal gezien, dat het hem zeker niet getroffen zou hebben, indien daar niet de jeugd en de onnavolgbare gratie van de beide vliegers, de man en de vrouw waren geweest. Op deze wijze had hij nog nimmer zien duikelen, zwaaien, door de lucht zien zeilen.

Maar zijn verbazing en zijn bewondering namen nog toe, toen het meisje degene bleek te zijn, die de nieuwste touren met behulp van de springplank uitvoerde.

Stoutmoedig en sierlijk als een kampioene in het schoonspringen, wierp zij zich in de ruimte, en zonder ooit te missen, na een, twee, drie wentelingen in de lucht, wist zij de sterke handen te grijpen die naar haar toezwaaiden met de regelmaat van een slinker klok, nooit falend en nooit aarzelend.

Raffles en Brand keken elkander aan. Beiden glimlachten. In beider geest keerde voor een kort oogenblik de herinnering terug aan de weinige dagen, toen zij zelve daar hoog in de cirkus nog stonden, en zwaaiden boven het net. En beiden wisten zij dat wat dit sierlijke, blonde meisje deed aan het wonderbaarlijke grensde.

Want indien zij haar loop over de smalle plank slechts een onderdeel van een seconde te vroeg of te laat begon, dan moest zij onherroepelijk misgrijpen. De vanger heeft het niet in zijn macht, zijn zwaai eenmaal begonnen te vertragen en wordt tot een levenloos voorwerp met twee uitsteeksels er aan, van het oogenblik af dat hij zijn lichaam heeft opgehangen aan de knieën. Maar zij begon nooit te vroeg? nooit te laat! Met onnavolgbare bevalligheid, als een volleerde balletdanseres liep zij de springplank teneinde, veerde op, dook als het ware de ruimte in, en zwaaide een oogenblik daarna in een wijden boog aan de handen van haar partner door de lucht. En steeds viel zij van een vrij groote hoogte, daar, zooals gezegd, de plank wel bijna tien voet was boven het plankier, hetwelk haar jeugdige collega gebruikte voor zijn toeren. Het was ook op dit kleine platform van fluweel, dat zij steeds terecht kwam na den sprong te hebben gedaan. En nadat de jonge, blonde man haar de tweede trapeze tegemoet liet zwaaien.

Het was adembeklemmend, en in den cirkus was het doodstil met uitzondering van de

zachte muziek in het orkest, die nog altijd dezelfde was speelde :

Van het strak naar boven staren vermoeid, wendde Brand een kort oogenblik zijn blikken van dit schouwspel af, zij vielen op den doorgang van de vestibule naar de toeschouwersruimte, die tijdens de voorstellingen door een dubbel gordijn werd a gesloten.

Twee handen hielden die gordijnen een we nig uit elkaar, en een klein s uk, het middengedeelte van een schraal, wit gezicht was te zien. In

de halve duisternis glansden op vreemde wijze twee groene, dicht bijeen geplaatste oogen. Zij waren onbeweeglijk naar omhoog gericht, naar het kleine figuurtje in paars tricot.

Toen Brand Raffles aanstootte vielen de gordijnen juist weer dicht en hingen stil neer.

Het was juist op hetzelfde oogenblik dat de kleine trapezewerkster voor het eerst een sprong miste en ruggelings achteroverstortte in het net, dat haar veilig weer omhoog wierp.

DUBEC RECLAME

Phans worden uitgereikt : Mary Pickford, Betty Balford, Claire Windsor en Constance Talmadge

Andere volgen

HOOFDSTUK III.

TRIO MAZETTA.

Het nummer had zooals gewoonlijk een overrompelend succes. Raffles en Brand wachtten de pauze niet af, maar verlieten hun plaatsen, en begaven zich naar de stallen. Een paar fooien openden snel alle deuren voor hen, ofschoon de tijd van het bezoek nog niet was aangebroken.

Er heerschte in de breede gangen en in de stallen een zonderlinge, bijna drukkende stilte. Niemand sprak luid, de weinige stalknechts die men te zien kreeg deden hun werk snel, maar vooral deden zij het zwijgend en zonder een beweging te veel te maken. Iedereen kende zijn taak nauwkeurig, en hij deed niets anders dan dat onderdeel van den reusachtigen arbeid, die gevergd wordt om zulk een geweldig bedrijf zonder haperen te laten loopen.

De fraaie trakeners van zoeven stonden, getuigd en wel naast elkander in hun boxes, waarboven in koperen letters hun naam stond. Wat verder dommelden de olifanten, en kauwden de zebra's, de kameelen, en de Indische runderen rustig op een sprietje hooi.

Een Amazone in een lang rijkleed van wit fluweel liep haastig voorbij, het sleepend gewaad zoohoog mogelijk opnemend, en met haar kâr wats tegen haar rijslaars slaande.

De beide mannen kwamen juist weer uit een breeden doorgang, met een cokoskleed belegd, die de trappen dempte, toen de drie Askaris, in hun mantel gehuld kwamen aanloopen, op weg naar hun kleedkamers.

Zij spraken zacht maar opgewonden, volstrekt niet lettend op die beide vreemdelingen in hun dure kleederen, en Raffles en Brand hoorden duidelijk het volgende, korte gedeelte van een gesprek, dat zeker al eerder begonnen was :

— ...maar het is je nog nooit gebeurd, zoolang ik je ken, Tilly! merkte de jonge man op, met een zweem van ongeduld in zijn stem.

— Ik zeg je immers dat ik er niets aan doen kon Jack! gaf het meisje spijtig ten antwoord. Hoe dikwijls moet ik je dat nu nog herhalen!

— Maar het maakte den indruk, alsof je het

opzettelijk deed, en je weet heel goed dat wij die kinderachtige trucs om zoogenaamd een sprong te missen, niet behoeven toe te passen!

— Daarin heeft Jack gelijk, Tilly! zeide de vanger ernstig. Wij kunnen het zeer wel buiten die gevaarlijke grapjes stellen. Het is onze eer, dat geen van ons, zoolang wij bijeen zijn, buiten zijn eigen wil in het net terecht is gekomen. Ik moet je zeggen, dat ik er volstrek niets van begrijp — je was wel een halve seconde te laat met je aanloop. Zag je mij niet?

— Ik zag je — en toch ook weer niet! zeide het meisje haperend. Ik weet niet wat er met mij was... het leek een soort van verblinding, van duizeligheid...

Toen werd de afstand te groot, en wat er volgde ging voor de beide vrienden verloren.

Zij liepen zwijgend verder, tot Raffles begon :

— De vanger en dat meisje zijn waarschijnlijk broeder en zuster. Zij lijken zeer veel op elkander. En het zijn Engelschen, naar hun uitspraak te oordeelen. Des te meer bijzonder is het geval, want tot op heden heeft Italië steeds de allerbeste trapezewerkers opgeleverd.

— Het is zonderling dat zij misgreep, het meisje schijnt het zelf nie te begrijpen.

— Als het niet zoo onzinnig klonk, Edward, dan zou ik bijna zeggen dat die zonderling met zijn groene oogen haar gedachten heeft verstoord op het gewichtige oogenblik van den sprong — maar dat is toch wegens den afstand onmogelijk!

— Volstrekt niet zoo onmogelijk als je denkt! hernam Raffles hoofdschuddend. Er zijn voorbeelden van hypnose op zelfs nog veel groo-teren afstand ja zelfs buiten het gezicht van den hypnotiseur! Ik erken echter dat die hoogst zeldzaam zijn, en een buitengewone gevoeligheid van het sujet voorop stellend. Maar daar komt onze man aan — laten wij die zijgang ingaan. Het is niet noodig dat hij ons te vroeg ziet.

Inderdaad, in gezelschap van een man in

het grauwe pak van de stalknechts, met wien hij zacht sprak, naderde daar Andrejef, die de breede, in een flauwe bocht loopende gang volgde, voerend naar de tent, waar de artisten zich plegen op te houden, in afwachting dat hun nummers al beginnen.

Raffles en Brand stonden in de duisternis van een smal brandgangetje, boven welks ingang een roode lantaarn hing, en de twee mannen gingen voorbij, zonder dat zij hen daar zagen.

Zoodra hun zachte voetstappen geheel waren weggestorven mompelde Raffles :

— Het is zoo duidelijk als iets dat die kerel iets in den zin heeft. Maar wat kan het zijn ?

— Ik kan de vraag niet beantwoorden, Edward, maar daarentegen weet ik heel zeker, dat wij het beste doen, den naastbijzijnden politiepost op te bellen, en mede te deelen, dat de ontvluchte arrestant zich hier bevindt.

— Brand, een handelaar in blanke slavinnen s voor mij wel ongeveer het walgelijkste, dat ik mij kan voorstellen, en in ieder ander geval zou ik ook geen oogenblik aarzelen, een diepgezonken sujet als die Andrejef aan de politie over te leveren. Intusschen — ik zie niet in dat daar zooveel haast bij is, en in afwachting van zijn lot kan die man ons zeer wel op het spoor brengen, zonder het zel te weten, van een lucratieve onderneming, een van die zaken, die veel geld opleveren ! Er kan niet aan getwijfeld worden of hij heeft een bepaald doel op het oog, en dat doel wil ik doorgronden !

Zij liepen nog eenigen tijd door de stallen, en toen brak de pauze aan, en werden zij opgenomen in de groote menigte nieuwsgierigen, die de dieren wilden komen zien.

Er waren veel kinderen, maar ook veel elegant gekleede jongelieden, wie het minder te doen was om de paarden, dan wel om de paardrijdsters.

Die waren echter voor het overgrootste deel onzichtbaar, want het gaat aan zulk een groot cirkus zeer streng toe, veel strenger dan de buitenstaander wel zou meenen. Er zijn voorschriften, die de artisten dwingen, onmiddellijk na het afwerken van haar nummer weer naar kleedkamer in een der woonwagens te gaan en om zich te houden in de algemeene tent gedurende de weinige minuten dat zij moet wachten op den aanvang van haar nummer.

De bezoekers krijgen dan ook niets anders te zien dan mannen, pikeurs, stalknechts, in grijze werkpakken, misschien een paar kunstrijders en acrobaten, en daarmee moeten zij zich dan maar tevreden stellen. De rest van het perso-

neel is op een geheimzinnige wijze volmaakt onzichtbaar voor den buitenstaander. Er zijn tenten in dit tentendorp, waarin hij volstrekt niet wordt toegelaten. Maar — er is ook geld, en tot op den huidigen dag kan men met geld heel wat bereiken, en gaan daar voor heel wat deuren open, die volgens het strenge voorschrift gesloten hadden moeten blijven.

Raffles en Brand keken een oogenblik toe bij dit gewoel van bezoekers, en toen verlieten zij den cirkus.

Maar den volgenden morgen, zeer vroeg, maakten zij alles in gereedheid om Calvacanti te volgen.

Toen zij in hun nieuwen auto voorbij de plek reden, waar nog den avond tevoren, een heel dorp had gestaan, met inbegrip van meer dan twee honderd dertig groote wagens, was er van dat alles zoo goed als niets meer te bespeuren, en geleek het, alsof de dwergen uit het sprookje hadden geholpen, in den ongelooft korten tijd al hetgeen daar gestaan had weg te ruimen.

De volgende stad, waar het reizende cirkus zou optreden was Philadelphia, dat op nauwelijks een uur sporens ten Zuiden van New York is gelegen.

Raffles, Brand en Henderson hadden snel hun voorbereidselen beëindigd, het huis gesloten, de kist met costuums en andere vermommingen in de auto geladen, en omstreeks tien uur in den morgen verlieten zij New York, vastbesloten om er voorloopig niet terug te keeren, tenzij de omstandigheden het volstrekt niet noodzakelijk mochten maken.

Er zijn Amerikanen die Philadelphia als stad verre de voorkeur geven boven New York, en in ieder geval leeft men er ruimer, en behoeft men niet tot op een hoogte van driehonderd meter op te stijgen, teneinde zijn spreekkamer, kantoor of werkplaats te bereiken.

De stad heeft prachtige, groote parken, een schitterende Kade, verscheidene kilometers lang, langs de boorden van den Oceaan en in vrij wat rustiger bevolking dan die van de zoo even genoemde millioenenstad.

Tien minuten na hun aankomst hadden de drie mannen reeds uitgevonden, waar het cirkus zou komen te staan, en toen zij die plek bereikten, en van uit hun auto even toekeken, zagen zij tot hun verwondering dat de groote toeschouwerstent al weder bijna overeind stond !

Als nijvere mieren werkten al'en, bij het opstellen van de ijzeren steunmasten het spannen van de mastkabels, het ophijschen van het geweldige, zware tentzeil, dat een paar ton

weegt, en het plaatsen van de woonwagens volgens hun nummer.

Een groote menigte ledigloopers keek toe, en menig werklooze hoopte op een baantje, maar jammer genoeg voor hen had mijnheer Cavalcanti maar zeer zelden hulppersoneel noodig. En dat is geen wonder als men bedenkt dat iedere man bij den troep nauwkeurig weet wat hij te doen heeft, en dat alles reeds jaren geregeld is.

Het terrein lag tamelijk ver buiten het centrum van de stad, en een weinig ten Noorden daarvan. Ongeveer tien minuten loopens verder braken de golven van den Oceaan op de klippen van de Kust!

Er was een extradienst ingesteld van motorbussen, geweldige gevaarten, die ieder honderd personen konden vervoeren, en ook deze waren het eigendom van Cavalcanti, die verlof had gekregen, de wagens van omstreeks zeven uur in den avond af op een der groote pleinen te stationneeren.

Bij mooi weder kon men echter ook zeer wel een flink eind rijden met een van de gemeentelijke voertuigen, die naar de voorsteden reden.

De eerste zorg van Raffles was, zijn intrek te nemen in een klein hotel, waar hij zich liet inschrijven onder een naam, die eveneens voorkwam op een van zijn paspoorten, een kostbaar stuk, dat hij reeds bijna vier jaren geleden verworven had van een Russischen Emigrant, die een buitengewone vaardigheid bezat in het vervaardigen van paspoorten en dergelijke papieren, en daarmee grooter inkomen wist te verdienen dan de politie van menig land wel zou vermoeden.

Het spreekt vanzelf dat Raffles niet steeds en overal deze uiterst nuttige papieren meevoerde maar hij was een man van organisatie, hij moest op alles voorbereid zijn, en zoo had hij in alle groote steden, niet alleen in de oude maar ook in de Nieuwe wereld schuilplaatsen, waar zich dat alles bevond, hetgeen voor een man in zijn positie eenvoudig onmisbaar was. Als men de wereld bedriegt, dan moet men ook over de middelen kunnen beschikken, waardoor dat bedrog mogelijk wordt.

De naam op het paspoort luidde, en als „Be-roep” was vermeld „Acrobaat”. Men weet dat een gewoon paspoort niet pleegt uit te wijden over het signalement van den houder. De gezichtsvorm, de kleur van de oogen en die van het haar wordt aangegeven, en daarmee is het afgehoopen. Raffles bevond zich in de gelukkige omstandigheid, dat hij de kleur van zijn haar volkomen in zijn macht had, en daar

het paspoort „Grijze Oogen” vermeldde, kon hij in dat opzicht volmaakt gerust zijn.

Voor Henderson en Brand gold hetzelfde, en ook zij zouden, desgevraagd, papieren kunnen tone, die niets te wenschen overlieten. Als Nationaliteit stond Engelschman aangegeven.

De waard van het logement — want anders kon men het kleine huis met zijn achttien kamers moeilijk noemen — had dadelijk naar die papieren gevraagd, Raffles eens opgenomen, maar vooral de krachtige gestalte van Henderson, geknikt, verklaard dat hij een Schot was, en henzelf naar hun kamer gebracht.

Maar nauwelijks hadden de drie mannen iets gegeten in de tamelijk vroolijke gelagkamer met uitzicht op de haven, of zij braken weder op, en gingen met de tram in de richting van de standplaats van het cirkus.

Natuurlijk hadden zij zorg gedragen, reeds bij hun vertrek uit New York eenvoudig gekleed te zijn, en zoo groot was het aanpassingsvermogen van deze drie mannen, zoo goed had Raffles zijn beide metgezellen gedruild dat zij reeds na een half uur met elkander zooals met elkander samen werkende acrobaten dat zouden doen, en geen sterveling zou ook maar een oogenblik kunnen hebben vermoeden dat die groote, gespierde kerel in dienstbetrekking was bij dien man met zijn ernstig streng gelaat, en dat die man een der meest gezochte personen was — tenminste uit een politieel standpunt bezien.

Het drietal bereikte omstreeks twee uur in den middag de eerste wagens van het geweldige kamp, maar het bleek al spoedig dat het niet zoo heel gemakkelijk was, tot mijnheer Cavalcanti in persoon te worden toegelaten. Zijn secretaris echter nam het drietal eens op, en daar hij een kenner was, zag hij bij den eersten blik, dat het nummer van die drie mannen op zijn minst zijn middelmaat verre te boven moest gaan. Dat was te zien aan de wijze waarop zij liepen, zich bewogen, het hoofd droegen.

Cavalcanti werkte met een vaste kern artisten, maar hij was wel zoo verstandig, terwille van het naar afwisseling hunkerend publiek, daarbij tevens cirkusartisten in dienst te nemen, die na veertien dagen of hoogstens een maand weer plaats maakten voor anderen.

— Nummer? vroeg deze secretaris lakoniek.

— Drievoudig rek, parterrewerk, en hij daar is bovendien nog gewichtheffer en worstelaar. Als er bij de drieduizend mannen die hier werken twee zijn, die hem met hun beiden op de schouders krijgen, dan moet U die twee

in eere houden, want dan zijn het mannetjesputters! Hij drukt gemakkelijk honderd zestig kilo — met een hand, wel te verstaan!

— Wie is jullie agent? Hoe komt het dat je naam nooit gehoord heb?

— Dat is al heel eenvoudig! We beginnen pas, en we zijn hier in Amerika zelfs nog nooit opgetreden. U ziet dat ik er rond voor uit kom. Maar neem ons maar gerust, mijnheer Cavalcanti zal er geen spijt van hebben!

Zoals gezegd, de secretaris was een kenner, maar hij was daarenboven ook een zakenman. Menschen die pas beginnen mogen geen hooge eischen stellen!

— Van middag om half vier komen voorwerken! zeide hij, even lakoniek als zoeven. Toevallig kunnen wij een nummer drievoudig rek gebruiken. Die groote kerel kan dan wat tillen. Werk je met granaten?

— Met alles! antwoordde Henderson met een grijnslach.

— We hebben van dien boel hier in het oefenlokaal. In die koffertjes hebben jullie zeker je repetitiekleeren? Ik zal jullie een briefje meegeven voor den opzichter van de oefentent. Jullie ziet dat de hoofdtent nog niet heelemaal staat. Hoeveel denk je dat je zou moeten verdienen?

— De man tien dollar per avond! gaf Raffles ten antwoord.

— Dat zal wel schikken! zeide de secretaris, en hij schreef vlug het briefje, want zijn zakenflair, zijn ervaring zeiden hem, dat cirkus Cavalcanti naar aller waarschijnlijkheid een drietal zeer veel belovende artisten voor een zacht prijsje op den kop had getikt, zooals men dat noemt!

Raffles kreeg een soort van formulier, ingevuld en wel, waarop hij las dat hij zich naar tent IV moest begeven, waar hij inderdaad een soort van opzichter aantrof, die het oog moest houden over de garderobe en de werktuigen van de artisten, en die de uren moest regelen, waarop deze niet al te groote tent voor de verschillende repeteerende acrobaten — en een acrobaat repeteert dag in dag uit — beschikbaar was.

Raffles gaf het papiertje af, en de opzichter, Pfannkuch, een corpulente Duitse met ouderwetsche omhoog piekende knevelpunten, ging hem zwijgend voor naar een ruime bergplaats, ook al van zeildoek, waar ongeveer alles was, wat een acrobaat maar kan verlangen, welk ook zijn onderdeel moge zijn.

Daar lagen rugsteunen van hout met rood fluweel overtrokken, ten behoeve van de

artisten, die zoogenaamde Ikarische spelen als nummer hebben, daar stonden de bamboestaken, zeven meter hoog, zoodat zij door een opening van het dak heen gluurden, die gebruikt worden door Equilibristen, zware gewichten, granaten van tweehonderd pond en nog zwaarder, trapezes, koorden van touw en van staaldraad, standaarden voor het slappe en het stijve koord, balanceerstokken, stoelen van wit gelakt hout voor de clowns, die zulk een meubel onmogelijk schijnen te kunnen missen. Kortom alles, wat in en boven de Arena maar gebruikt wordt.

Er was ook een uitstekend drievoudig rek, met spandraden en al, en dat alleen maar een weinig versteld behoefde te worden op de lengte van Raffles. Hij en Brand gingen onmiddellijk aan den arbeid, terwijl Henderson een paar van de zwaarste gewichten uitzocht, met het gemaakt en onverschilligheid, waarmede een keukenmeisje een paar aangestoken aardappelen uit den stapel vischt.

Het drievoudig rek werd opgesteld in de oefentent. Raffles en Brand ontteden zich van van hun boord, en waren een oogenblik later druk aan het oefenen.

De eerste zwaaien en salto's waren nog niet wat zij zijn moesten, en Herr Pfannkuch begon al te meesmuilen, maar na tien minuten reeds keek hij vol bewondering toe en knorde tevreden. Maar die bewondering werd bijna vrees, toen hij den reusaan het werk zag, die een granaat van 120 pond een stuk zooals het wordt afgeschoten door een scheepskanon van twaalf centimeter als een gummibal drie meter de hoogte zag inwerpen, zijn nek buigen, en de granaat op zijn sterke schouders zag opvangen.

Ook hier mislukte in het begin wel eens iets, en dan trok Henderson even een pijnlijk gezicht, want het is geen aangename gewaarwording, een rond stuk metaal ter zwaarte van een volwassen mensch scheef op den nek te krijgen, maar ook hier ging het spoedig weer als van ouds.

— Zeker in lang niet gewerkt? vroeg de opzichter, die heel goed wist, dat geen enkele acrobaat een dag kan overslaan zonder te repeteeren, omdat dit aanstonds merkbaar zou zijn tijdens de voorstelling.

— Gaat het slecht? vroeg Brand ongerust.

— Nu niet meer. Jullie zijn kranen. Doe je nog wat anders?

— Parterrewerk! antwoordde Raffles.

— Laat eens wat zien?

En de drie mannen lieten iets zien, waarvan zelfs deze ervaren, oude rot verstomd stond. Het was niet alleen de ongehoorde kracht van

den reus, die met het grootste gemak de twee anderen op zijn geweldige schouders droeg, het was niet de volstrekte zuiverheid en zekerheid waarmede de moeilijke oefeningen werden volbracht, maar het was het nieuwe, en het was in de eerste plaats de merkwaardige elegance, die zoo weinig voorkomt, wanneer zij met groote lichaamskracht gepaard gaat, dat zij den kenner steeds moet opvallen.

Toen de drie mannen na een kwartier op-
hielden om wat rust te nemen, vroeg Pfannkuch kortaf:

— Jullie komen hier immers om proef te werken?

— Ja zeker!

— Volg dan mijn raad en draai den baas dat parterrenummer eens netjes af. Je kunt dan het rek als tweede nummer houden.

Raffles volgde dien raad op, toen Cavalcanti vergezeld door zijn secretaris precies im half vier zonder een enkel woord te zeggen binnen kwam en plaats nam op een ruw houten bank, en om kwart voor vieren was het „Trio Mazetta” voor een proeftijd van acht dagen geengageerd, met optie op een week verlenging, en een gegarandeerde gage van dertig dollars per avond voor het nummer!

DUBEC RECLAME

Meerdere Filmsterren volgen — Vraagt voorwaarden

in den Sigarenwinkel of bij den fabrikant

HOOFDSTUK IV.

HET LOKAAS.

Dienzelfden avond reeds trad het Trio Mazetta op, ofschoon het nog niet op het programma vermeld was, want daartoe was het te laat geworden, maar de „Sprekende Stalmeester” kondigde het nummer met een paar woorden aan, als „extra inlage” het had een geweldig succes en reeds den dag daarop hadden zij een „vet lettertje”, zooals men dat in artisenkringen wel eens uitdrukt.

De Mazetta's werkten in een heel eenvoudig tricot van witte zijde, glanzend als zilver, zonder de minste versiering, maar dat hadden zij ook niet noodig. Hun opkomst reeds verwekte een kleine sensatie want het kwam niet vaak voor dat men drie in hun soort zoo onberispelijk gebouwde acrobaten bijeen te aanschouwen kreeg.

Een reus van de lengte van Henderson vertoont het tricot al spoedig een paar kleine tekortkomingen — zijn armen zijn te zwaar, zijn beenen zijn een weinig rond, door het voortdurend torsen van zware gewichten, zijn nek is te dik, hij begint een weinig buikje te krijgen. Bij Henderson niets van dat alles. Alle ledematen waren volmaakt met elkander in evenwicht en hij zou hebben kunnen poseeren voor het bekende beeld van den Galicischen Krijger, die bij de nadering van den vijand eerst zijn vrouw, dan zich zelf doorsteekt met zijn zwaard, en dat geplaatst is in een der eerezalen van het Louvre.

Bijna alle artisen dromden tezamen achter de zware gordijnen die de beide ingangen naar de stallen afsloten, verbaasd en verrukt door het zien van dit schouwspel van kracht en schoonheid. Raffles had toeren bedacht, geheel afwijkend van het gewoonlijk vertoonde, en die werden ten uitvoer gebracht met een gemak alsof het kinderspel was.

Op den derden avond wist mijnheer Cavalcanti met zekerheid dat hij nog maar zeer zelden een nummer van dezelfde soort had gehad, dat de vergelijking met dat van de Mazetta's kon doorstaan.

En als hij het niet had geweten dan hadden de wilde toejuichingen van het publiek hem wel aan zijn verstand gebracht. Want ook dat begreep dat het iets zeer bijzonders te zien kreeg, dat afweek van de sleur.

De drie mannen hadden vrij spoedig vriendschap gesloten met de meeste leden van den troep, maar zij hielden zich eenigszins op een afstand, ofschoon zij, even goed als alle anderen, door de bepalingen van hun contract gedwongen waren, verblijf te houden in een der woonwagens. Want Cavalcanti stond niemand toe, hoe groot zijn naam ook was in een hotel te logeeren, en zelfs de wereldberoemde Rastelli had zich aan deze bepalingen moeten onderwerpen, toen hij voor een reusachtig hoog salaris een maand lang bij hem werkte.

Het kon omstreeks drie uur in den middag zijn van den vierden dag, en hoe zeer Raffles en Brand ook hun oogen den kost hadden gegeven, zij hadden niets abnormaals kunnen opmerken, zoodat de jonge man reeds ongeduldig begon te worden, toen hij de woonwagen binnenstapte, die hem en Raffles met Henderson en nog een pikeur tot verblijf was aangezezen, en Raffles, die zich schoor, een knipoogje gaf.

Daarop verliet hij den wagen weder, waar de pikeur eveneens bezig was, iets aan zijn lange zweep te herstellen, en tien minuten later voegde Raffles zich bij hem op het groote plein, hetwelk gevormd werd door de in een vierkant opgestelde wagens.

— Van waar dat beminnelijk knipoogje?

vroeg Raffles.

— Ik heb zoeven iets opgemerkt, dat mij getroffen heeft, omdat ik het volstrekt niet had verwacht.

— Was Paul Andrejef om drie uur misschien nog volmaakt nuchter?

— Het betreft Paul Andrejef volstrekt niet! Wat dat betreft hadden wij evengoed ons al die moeite kunnen besparen, en den kerel dadelijk kunnen laten arresteeren. Het betreft Tilly Meadow, het jongste lid van de Askaristrop.

— Wat deed zij voor verwonderlijks?

— Zij wandelde met een heer aan de buitenzijde van de wagens, geen tien minuten geleden.

— Wat is daar voor verwonderlijks aan? Het zal Jack Dane geweest zijn, haar jonge partner!

— Het was Jack Dane niet — het was een heer van meer dan gemiddelde leeftijd, en die uit een prachtige auto kwam stappen, en zij lonkte en lachte tegen hem en voerde hem als het ware mede naar een onbekende bestemming. Of eigenlijk — de bestemming was maar al te bekend, want het was een speak-easy, die men zelfs hier schijnt te vinden, in het deftige Philadelphia!

— Men vindt ze overal, Brand, waar meer dan vijftig Amerikanen bijeen wonen! Maar wat je gezegd heb van die wandeling verbaast mij in hooge mate. Ik hield de kleine meid voor zeer ingetogen, en eerder schuw dan luchtig, het gezelschap zoekend van anderen. Ik had haar tot dusverre alleen nog maar gezien aan de zijde van haar broeder, of van Jack, die heel andere dan broederlijke gevoelens voor haar schijnt te koesteren. Staat die auto er nog?

Brand wierp een blik door twee wagens heen, en zeide:

— Ja — dat is de wagen, waarmede hij is komen aanrijden!

De twee vrienden verlieten het binnenplein, en kwamen op de grasvlakte, die het circus omgaf. Daar stond een auto, die dus blijkbaar den gewonen weg had verla'en, en een eind ver over de vlakte had gereden. Raffles nam het uiterlijk van den wagen en het nummer scherp in zijn geheugen op, en hij wist dat hij het ook een uur later en als het moest een dag zou kunnen noteeren.

Het was een prachtige, blijkbaar zeer dure wagen.

Hij stond een oogenblik na te denken en vroeg toen:

— Waar is dat geheime drankhuis ergens?

— Het is een kwartier hier vandaan. Men

treft er wel clowns aan, en muzikanten van de troep, ofschoon het denkelijk wel verboden zal zijn. Van buiten lijkt het op een gewone drogisterij.

— Laten wij er eens heengaan! zeide Raffles kortaf. Ik begrijp niet hoe ze haar broeder en Jack heeft kunnen ontloopen. Die laten haar anders nooit alleen.

Zij bereikten al spoedig de eerste huizen van de stad, waar de tramlijn begon, en in een breede zijstraat bevond zich het geheime café.

Het was er tamelijk vol, en aan een kleine tafel, geheel afgezonderd van de anderen zaten Tilly en een man van een jaar of vijftig, maar die er ouder uitzag, met een verlept gezicht, een kalen schedel, en een hoogroode kleur.

Zijn kleine oogjes schitterden begeerig, en hij legde herhaaldelijk zijn beringde hand op die van de mooie, jonge artieste, die de hare volstrekt niet terug trok.

— Maar bij mijn ziel — zij drinkt brandewijn! fluisterde Brand verschrikt, terwijl hij Raffles bij den mouw trok.

Inderdaad — ik begrijp niet wat haar scheelt! beaamde Raffles verbaasd. Alcohol voor een trapezewerkster van zeventien, achttien jaar! Dat staat gelijk met zelfmoord!

Raffles wilde nog een opmerking maken, toen de deur werd opengeworpen, en Douglas Meadow de broeder van het jonge meisje binnentrad, blijkbaar zeer opgewonden. Hij moest zeker gewaarschuwd zijn, want zijn ooggen gingen zoekend door de zaal, en zij begonnen te bliksemen van verontwaardiging, toen zij eindelijk zijn zuster gevonden hadden die van zijn binnenkomst niets scheen te hebben bemerkte.

Daar Raffles en Brand vlak bij de deur stonden, en er anders geen artisten van de circus aanwezig waren, met uitzondering van een oude clown, die staldiensten verrichtte, voegde hij Raffles op bitteren toon toe:

— Jij bent acrobaat — en je staat er rustig bij toe te zien, dat mijn zuster zich vergiftigt met sterke drank? Waarom heb je haar het glas niet uit de hand geslagen?

— Ten eerste sta ik hier nog geen tien seconden, mijn waarde Meadow, en ten tweede geloof ik niet dat mijn tusschenkomst gewaardeerd zou worden! sprak Raffles rustig. Anders zou ik het stellig wel hebben gedaan.

Zonder verder op hem te letten liep de vanger door de groepjes heen, die staande of zittende iets gebruikten, vatte zijn zuster onder den arm, en wilde haar zonder een woord te zeggen

overeind trekken, toen zij zich los rukte en met een scherpe stem zeide :

— Ben je gek geworden, Doug ? Laat me asjeblijft met rust. Ik zit hier juist zoo gezellig te babbelen met mijn nieuwen vriend !

— Ik zal jouw nieuwen vriend een oog dicht slaan, en als het moet alle twee, als je niet onmiddellijk meegaat ! zeide de acrobaat dreigend. Wil je zelfmoord plegen, dat je drank gebruikt, en dat nog wel een paar uren voor ons nummer ? Sinds wanneer doe je dat ? Ik heb nooit geweten dat je dat ellendige goed lustte !

— Taddy, je ziet dat ik er niets aan doen kan ! zeide het meisje op klagenden toon tot den heer met den kalen schedel. Mijn broer is zoo ruw, zoo'n ongelikte beer. Kun je me niet verdedigen ! Hij komt me van je weghalen !

De heer die het voorrecht had, als Taddy te worden aangesproken, door de bevallige trapezewerkster, had aan een enkele blik op de krachtige schouders van den broeder ruimschoots voldoende om voor zich zelf tot de vaste overtuiging te komen, dat die verdediging voor hem minder geschikt was. Hij zei dus alleen maar, met een poging om verontwaardigd te schijnen :

— Maar mijn waarde heer — Uw zuster en ik zijn goede vrienden, ik kan zeer wel op haar passen, en wat zij drinkt is geen alcohol — het is maar een onschuldig portwijntje !

— Het is vergif ! Dat zeg ik je, wie je ook bent — als ik je nog eens in gezelschap zie van mijn zuster, dan breek ik je den nek ! Ik wil je gezicht niet meer zien in de omgeving van het circus, in een straal van een mijl. Buiten dien kring kun je doen wat je wilt, en je mijnentwege ook laten ophangen.

En met deze woorden rukte hij zijn zuster tamelijk onzacht van haar stoel omhoog, en ofschoon zij tegenpruttelde en hem zelfs trachtte te slaan, trok zijn krachtige hand haar onweerstaanbaar met zich mee naar de deur.

Tot Raffles die in de grootste verbazing toezag, merkte hij in het voorbijgaan op :

— Waar moet dat op uitloopen ! Ik geloof waarachtig dat zij dronken is. Zij heeft nog nooit de hand tegen haar broer durven opheffen.

En met deze woorden trok hij woedend de deur open, en was het volgende oogenblik vergezeld van het protesteerende meisje verdwenen.

Raffles en Brand keken elkander aan, zonder veel van het wonderlijke geval te begrijpen. In die drie dagen hadden velen reeds met hen gesproken over de ingetogenheid, de zachtheid, ja de onderworpenheid van die kleine artiste,

die geheel in haar vak scheen op te gaan, haren sterken broeder naar de oogen zag, en gevoelens koesterde voor Jack, die voor niemand een geheim hadden kunnen blijven. Zij was uiterst matig, en dronk zelfs nooit koffie of thee, en zeker nooit een druppel alcohol, daar ze maar al te goed wist dat die den blik benevelt en de hand onzeker maakt. Brand opende juist zijn mond om een opmerking te maken, en iets te zeggen over het tamelijk schaapachtige gelaat van den zoo plotseling in den steek gelaten aanbieder, toen hij zich bedacht, en Raffles ongemerkt aanstootte.

Deze keek naar het gezicht van zijn vriend, volgde toen de richting van diens blik, en zag in een duister hoekje allereerst twee zeegroene oogen, fel glanzend, en toen pas het bleeke, smalle gezicht waarin die oogen thuishoorden.

Hij zag dat die oogen strak op hem gevestigd waren, met een loerende, boosaardige uitdrukking, die van haat en van wantrouwen getuigde.

Raffles keek den kerel een oogenblik strak aan, trok Brand toen mee naar buiten, liep vijf minuten zwijgend naast hem voort, en zei toen :

— Je zult nu wel begrepen hebben, hoe de vork in den steel zit ?

— Begrepen ? Geen steek begrijp ik er van ! De zaak is mij volkomen raadselachtig !

— En jij zelf hebt mij daarnet Andrejef aangewezen !

— Wat heeft die er mee te maken ?

— Een vreemde vraag ! Wel, hij is de hoofdpersoon ! Hij is de man die twee krachtige agenten dwong tot een wanhoopsdaad, zonder dat een spier op zijn gelaat vertrok. En zou zulk een man niet in staat zijn, om een jong, onervaren meisje te dwingen, dingen te doen, die mijlen ver van haar verwijderd zouden zijn, als ze normaal was ? Je hebt toch gehoord hoe er over haar gesproken wordt aan het circus. Zelfs de vale nijd ziet geen kans, een smet op haar te werpen. Zij heeft Jack lief. Zij heeft nooit een druppel alcohol gedronken. En nu zit zij hier met een verleeft kerel, een rijken snoeshaan, drinkt port of wat het dan zijn mag, en verzet zich tegen haar broeder ! Het is zoo volstrekt abnormaal, Brand, dat het alleen maar te verklaren is uit hypnose !

— Maar waarom ? Met welk doel ? riep Brand opgewonden.

Raffles haalde de schouders op, en zei :

— Dat doel is dunkt mij nogal duidelijk ! Maar over eenige minuten zul je het ook wel doorzien ! Kom mede !

De twee mannen sprongen op een voorbijrijdende tram, en waren een kwartier later in

het centrum van de stad. Zij begaven zich aanstonds naar het registratiebureau voor nummerbewijzen en kregen daar een register ter inzage, dat de namen van alle autobezitters bevatte. Raffles gleed met zijn vingertop langs al die namen en cijfers, totdat die top stil hield.

Op zachten toon zeide hij tot Brand:

— Dat is de naam. De naam heet H. L. Hopkins. Hij woont in Harlemstreet, en dat

is een van de fijnste en duurste straten van Philadelphia. Zijn auto was een Rolls Royce, met een extra gemaakt koetswerk, en het fraais kostte op zijn minst achttien en misschien twintig duizend dollars! Om kort te gaan, die mijnheer Hopkins moet schatrijk zijn. Ik hoop dat je nu zult begrijpen, waarom Paul Andrejef de kleine Tilly Meadow als lokaas gebruikt!

◆

Iemand, die Dubec-sigaretten rookte, was
reeds half geïntroduceerd bij Lord Lister

◆

HOOFDSTUK V.

DE MAN AAN HET VINKETOEW.

Even na den aanvang van die voorstelling van dien avond trad mijnheer H. L. Hopkins een der kleine loges binnen tegenover den stalingang, keurig in de rok, en met een gardenia in het knoopsgat.

Hij volgde het programma tamelijk onverschillig, maar zelfs deze verwende, oververzadigde rijkaard volgde met groote aandacht het nummer van de Mazetta, en volgde met verbazing de krachttoeren van die drie prachtige atleten.

Hij verwaardigde zich zelfs, even te applausseeren, toen hij na een sierlijke buiging op hun luchtige voeten de Arena verlieten.

Misschien had hij de twee mannen niet herkend, maar dezen herkenden hem des te beter als de heer met den kalen schedel uit het geheime drankhuis.

Even daarna kwam het groote nummer van de Askaris. Raffles en Brand hadden zich nog niet naar hun kleedkamer begeven, maar volgden, in een mantel gewikkeld, een handdoek om den hals geknoopt, het altijd even aantrekkelijke schouwspel.

Toen het drietal hen haastig voorbij liep in de breede stalingang bemerkten zij dat het gelaat van Jack bleek was en strak stond. Daarbinnen werd het net gespannen, het werk van de stalknechts. Ook Andrejef en zijn vriend, die hem zijn baantje hier bezorgd had, hielpen daarbij mede.

Zoodra de kabels gespannen waren, waartusschen het net was uitgespreid, zette de muziekkapel de bekende wals in, en het drietal huppelde binnen, bestraald door het felle licht, en met een glimlach op het gelaat, die starre, als bevoren lach, die alles moet verbergen voor het onverschillige publiek: geestelijke en lichamelijke smart, haat en wrok, pijn in de ziel en pijn aan het lichaam.

Nog steeds klauterden zij lenig naar boven, maar het scherpe oog van Raffles zag wel, dat het meisje tot tweemaal toe mistapte bij het beklimmen van haar touwladder, die sterker schommelde dan gewoonlijk.

Ook Brand had het gemerkt, en hij fluisterde angstig:

— Wat is er met Tilly? Zij lijkt niet zeker van zich zelf te zijn!

— Het is de drank van vanmiddag, Brand — haar lichaam is in het geheel geen alcohol gewend, en dan — zijn het de groene oogen van Andrejef! O, ontkent het niet! Ik zou er op durven zweren. De kerel voert iets in het schild, en ik weet alleen nog maar niet, wat hij eigenlijk beoogt, maar ik verzeker je dat ik hem van zeer nabij zal gedeslaan! Deze toestand kan niet voortduren, dat is duidelijk! De onzekerheid van het meisje steekt ook haar broeder aan, en hij is bleeker dan gewoonlijk. Daar gaan zij!

Inderdaad, Douglas zwaaide zich van zijn platform af. Hij was even sierlijk, even zeker als steeds, en hij volbracht zijn moeilijken toer, zonder haperen, bereikte het platform weer, en bedankte glimlachend voor het applaus.

Maar toen ging zijn blik angstig naar omhoog, ofschoon hij onmogelijk het meisje kon zien, dat aan het begin van de smalle springplank stond, en daardoor voor zijn blik verborgen was.

Hij hoorde echter het dreunen van de plank, het geluid van de lichte voeten, het zwiepen van het hout. Hij zag hoe Jack zijn oogen strak op zijn zuster gevestigd hield, zijn trapeze deed zwaaien, zich aan zijn knieën hing, en eindelijk den waarschuwingskreet liet hooren, toen de slingerafstand groot genoeg was geworden.

Een lichaam zeilde door de lucht, rank als een vogel en even licht — en Tilly greep mis.

Zij hing slechts met een hand aan de rechter hand van haar broeder en hij moest snel zijn linker nog verder uitsteken, om haar zwaaiend den arm bij den pols te kunnen grijpen. Hij was doodsbleek, en met rede. Want de werker aan het vliegend rek weet, dat hij op het net kan vertrouwen — zoolang hij er loodrecht boven blijft. Maar de springer die slechts een hand grijpt — en dan die hand moet loslaten, verlaat die loodlijn, zijn lichaam wijk naar buiten uit, valt scheef neer — en het net is maar zes meters breed!

Het meisje echter scheen niet in het minst bevreesd te zijn, en hij zag haar lachend gezichtje met de blinkend witte, kleine tanden tusschen de roode lippen naar hem opgeheven, alsof zij

schik had in het geval, dat den dood had kunnen beteekenen.

De hand van Douglas beefde even, toen hij de trapeze van de haak nam, zorgvuldig het juiste tijdstip afwachtte, en het toestel in de ruimte liet zwaaien.

— Om godswil — Tilly — pas op, waarschuwde Jack met gesmoorde stem, meer verschrikt dan gerustgesteld door dat lachende gezicht, op een meter van het zijne.

De trapeze kwam aanzwaaien, was nu vlak bij, en hij liet haar los, een weinig meegevend bij haar zwaai, haar draaiing om de eigen spil.

En nog voor hij haar geheel had losgelaten, voelde hij haar vreemde zwaarte, haar onbegrijpelijke logheid.

En weer greep zij mis, thans met beide handen, en viel voorover, en alleen een ingewortelde gewoonte van jaren lang, deed haar op het laatste oogenblik bliksemsnel den nek krommen, zoodat zij zooals het moest, op beide schouders terecht kwam op de reep zeildoek, waarmede het net in het midden versterkt is.

Lachend veerde zij overeind, lachend liep zij met twee groote stappen naar den rand, greep het dikke koord met twee handen, buitelde voorover, kwam luchtig op het zand terecht — en verdween tot ieders groote verbazing en tot ontsteltenis van den dienstdoenden hoofdstalmeester zonder van het publiek notitie te nemen achter het groote, fluweelen gordijn naar den stal, inplaats van den touw ladder weer te beklimmen, en den mislukten toer over te doen.

Het publiek bleef een oogenblik stil, en toen begon men hier en daar te lachen, op andere plekken te joelen, en op twee plaatsen werd zelfs schel gefloten.

Bleek van woede en verbazing, van verontwaardiging en doorgestanen schrik gaf Jack Douglas een wenk, en samen zetten zij de toeren voort, onberispelijk nu, bijna gelukkig in de wetenschap dat het meisje tenminste veilig was in haar kleedkamer.

Zij gaven nog een paar nummers toe, die zij anders zeker niet zouden gemaakt hebben, maar toch ontving mijnheer Cavalcanti hen beiden achter het gordijn met een donkeren blik.

— Wat beteekent dat? vroeg hij kortaf. Wat scheelt je zuster, Jack?

— Weet ik het? vroeg de acrobaat nijdig. Zij is misschien ziek. Ik zal haar wel eens duchtig onder handen nemen. Ze was bijna gevallen!

— Bijna? Ik kreeg den indruk, dat zij werkelijk viel! zeide de directeur schamper.

Ik heb je maar een ding te zeggen, Jack. Jullie vormen een uitstekend nummer, ik zal de laatste zijn om het te ontkennen — maar zulke grapjes moeten niet weer gebeuren! Een mistukte toer wordt in mijn circus overgedaan — totdat zij lukt! Houdt het je voor gezegd.

De directeur draaide zich op zijn hielen om en Jack ging de gang in, bleek van woede en vernedering. En toch was deze Cavalcanti nog niet eens de slechtste. Maar hij hield een ijzeren discipline voor noodzakelijk.

Douglas liep zoo vlug naar de kleedkamer van zijn zuster, dat Jack hem ternauwernood kon bijhouden, en toch was de jonge man zeker nie minder verontwaardigd, en vooral verschrikt dan de broeder van het meisje, dat hij lief had.

Zij hadden hun dikke jassen aangetrokken, traden naar buiten, en liepen snel toe op den wagen, dien Tilly moest deelen met een paar dansereses en de dochter van Cavalcanti, een schoolrijdster.

De smalle toegangsdeur was dicht, maar Douglas bonsde er woedend op met zijn harde vuist, en bulderde:

— Kom naar buiten, Tilly! Je bent toch zeker al klaar? Ik heb met je te spreken!

Er kwam geen antwoord.

Op zijn beurt riep Jack zoo hard hij kon:

— Luister toch, Tilly! Wat is er met je gebeurd? Je hebt je toch niet bezeerd?

Nu ging een klein luikje in de deur open, en het hoofd kwam te zien van Dasy Cavalcanti, die ongeduldig riep:

— Wat sgaan ullie te schreeuwen? Tilly is al een paar minuten geleden weggegaan.

— Weggegaan? zeide Jack heesch, terugtuimelend. Zonder ons? Maar dat kan niet!

— Da is hetzelfde wat ik ook tegen haar zei, maar ze gaf ten antwoord, dat ik mij maar met mijn eigen zaken moest benoeien, en dat zij heel goed zelf wist wat zij doen of laten moest! antwoordde Dasy schouderophalend. Zij heeft zich heel snel aangekleed, zonder zich zelfs af te schminken. Het mooiste is dat ze niet eens haar tricot heeft uitgetrokken. Jullie mogen wel eens een dokter raadplegen — ik geloof dat het niet pluis is in haar bovenkamer!

De twee acrobaten keken elkander verstomd aan. Het klonk ongelooflijk! Nog nooit had Tilly zoiets gedaan, en haar zachte hart had haar stellig belet, op zulk een ruwe wijze de dochter van haar directeur te woord te staan. Wat had dat overhaaste aankleeden te beduiden? Waar was zij naar toegegaan, geheel alleen, zoo laat in den avond?

— Zei ze niet wat ze ging doen? vroeg Douglas ten slotte.

— Ik vroeg er haar naar, en ze zei snibbig, dat het mij geen steek aanging.

— Dan moeten wij haar zoeken! zeide Jack dof.

— Haar zoeken in een stad als Philadelphia? riep Douglas op een toon van wanhoop. Terwijl we niet het minste vermoeden hebben, waar ze ergens kan zijn? Bij mijn ziel, ze moet gek zijn geworden!

— Laten wij beiden op eigen gelegenheid gaan zoeken, Doug! Wij zullen er ook de politie bijhalen! Ik voel mij ijskoud worden, als ik bedenk wat haar kan overkomen in zulk een vreemde stad!

Zonder verder nog iets te zeggen snelden de twee mannen die zoo plotseling het ongeluk zagen opdoemen op hun weg, die tot dusverre zoo zonnig was geweest, naar hun eigen wagen, om zich zoo snel mogelijk te ontdoen van hun maillot's.

Op hetzelfde oogenblik maakte zich een man uit de duisternis los, die bijna ondoordringbaar was op sommige punten, en keek hen een oogenblik na.

— Arme kerels! mompelde die man. Jullie zullen nog een oogenblik in angst en vrees moeten verkeereren, want er is een zeker iemand, die zijn voordeel wil doen met den toestand! Maar dat verzeker ik jullie — er wordt over haar gewaakt, en het lieve kind heeft niets te duchten!

Het was Brand, die deze woorden in zich zelf gesproken had, en die zich nu door het doolhof van wagens van allerlei aard, en langs de kooien van de wilde dieren, die dof gromden, naar buiten begaf, een oogenblik zoekend rondkeek, en toen haastig toeliep op een van die publieke telefoocellen, die in Amerika dag en nacht open zijn.

Hij raadpleegde zijn horloge, keek er telkens opnieuw op, en na zes minuten ongeveer nam hij het toestel ter hand, en wachtte.

Hij luisterde eenige oogenblikken aandachtig, terwijl zijn levendig gelaat telkens van uitdrukking veranderde en zeide tenslotte:

— Het kan er dus gaan spannen? Wel, daar zullen wij op rekenen! Ik kom zoodra je mij noodig hebt. Ik zal wachten op den hoek van de Zeestraat.

Hij hing het toestel weer op, knoopte zijn jas dicht, trad naar buiten, en een oogenblik daarna was hij, na Henderson te hebben gehaald, met den reus op een van de trams gesprongen, die stadwaarts reden.

Inmiddels had Jack zich reeds ontdaan van het Tricot, dat ditmaal doortrokken was van zweet, niet door de inspanning, maar door de schrik, had zijn lichaam drooggewreven, en zich vervolgens vliegensvlug aangekleed.

Hij stond het eerst buiten, na het trapje van den wagen te zijn afgedaald, huiverde even, want de nachtlucht was koud, en begon haastig heen en weer te loopen, wenschende dat Douglas spoedig mocht komen, toen hij plotseling meende, met een zonderlingen schrik, een van de roofdieren tegenover zich te zien, dat wellicht ontsnapt was, en welks oogen in de halve duisternis met een groenen glans lichtten.

Hij wilde schreeuwen, den temmer waarschuwen, toen een stem met een vreemd accent op zachten, bevelenden toon sprak:

— Schreeuw niet, Jack Dane. Je kent mij toch wel?

Jack deed een stap naderbij, herkende den nieuwen stalknecht, en op hetzelfde oogenblik voelde hij zich volmaakt machteloos en willoos worden, niet in staat om een stap te doen, en als het ware gekluisterd aan dien kleinen mageren man, maar vooral aan die onbeweeglijke oogen met hun stekenden, bevelenden blik.

— Waar wilde je heengaan, Jack Dane? vroeg de stem weer.

Stotterend antwoordde de jonge acrobaat:

— Ik wil Tilly gaan zoeken. Zij is plotseling verdwenen. Heb je haar soms gezien, vriend?

De dunne lippen van Andrejef plooiden zich tot een vreemden glimlach, toen hij ten antwoord gaf:

— Ja, ik heb haar gezien, Dane. Ik weet ook waar zij is... Maar ik zal het je niet zeggen. Weet je dat je lastig bent?

— Ik — lastig? vroeg Dane.

Hij had het wonderlijke gevoel, dat zijn tong als een looden kogel los in zijn mond bewoog, en dat het hem bijna onmogelijk was, te spreken.

Hij deed er zijn best genoeg toe, maar hij was onmachtig, zijn blik af te wenden van de groenfonkelende oogen op slechts weinige centimeters van zijn gelaat.

Hij gevoelde wel, maar heel vaag, dat hij woedend dien man had moeten aangrijpen, die wist waar Tilly was, en er groeide een zwakke verwondering in hem, dat hij het niet deed — maar hij bleef op dezelfde plek staan, zelfs niet in staat om een vingerlid te verroeren.

— Ja, je bent geweldig lastig, ging Andrejef zeer rustig voort. Je hebt dat meisje lief, en — ik heb heel andere plannen met haar. Ze kan mij van groot nut zijn, zie je.

— Maar wat moet ik dan doen? hoorde Jack Dane zich zelf klagend vragen.

— Wat je moet doen? Je moet verdwijnen! Laat eens zien — morgen. Ja, morgen avond moet je heengaan! Blijf mij aanzien, Dane, en luister goed! Als ik zeg dat je moet heengaan, bedoel ik daarmee — heengaan voor goed, heengaan naar je graf. Tilly is voor mij een magneet, zooals ik er nog nooit een gekend heb. Zij zal mij geweldig rijk maken, onbegrijpelijk rijk! Luister dus! Morgen avond om half tien zweef je aan de trapeze, zooals steeds. Maar morgen avond zul je misgrijpen. Met een hand, begrijp je? Op die wijze moet je naast het net vallen, dat is duidelijk, Jack Dane! En naast het net is de houten ballustrade, van de Arena. Op die ballustrade zul je neervallen, omdat ik

het wil. Je zult het doen, niet waar?

Het zweet straalde Dane van het gelaat, maar hij bemerkte het niet eens.

Hij knikte alleen maar, en zei nauwelijks hoorbaar:

— Ik zal het doen — omdat jij het beveelt.

— Het is goed. Ga dan nu maar je eigen wagen, en ga slapen.

Ik wil het.

En Jack Dane verwijderde zich, met gebogen hoofd, en gebogen schouders, en wankelend als een beschonkene.

Andrejef keek hem even na, lachte zonder eenig geluid, en verliet toen haastig, ongemerkt, als een schim de plek waar de tent van mijnheer Cavalcanti stond opgericht.

Wie niet sterk is, moet..... een Dubec nemen!

HOOFDSTUK VI.

HET GELD VAN MIJNHEER HOPKINS

Het was bijna twaalf uur in den nacht, toen de auto van mijnheer Hopkins stil stond voor een zeer fraai huis in Harlemstreet, dat volkomen vrij stond, en aan drie zijden door een stukje tuin omgeven was, terwijl de vierde zijde grensde aan een niet al te breede zijstraat. Van die zijstraat was de kleine voortuin eenvoudig gescheiden door een laag ijzeren hek, de achtertuin door een muur van ongeveer tien meter lengte en bijna drie meter hoogte.

De auto werd bestuurd door een negerchauffeur, die nu haastig van zijn zetel sprong, en met een moeilijk te verborgen grijnslachje eerst zijn meester, vervolgens Tilly bij het uitstappen hielp.

Mijnheer Hopkins liep haastig langs het klinkerpad naar de voordeur, en het meisje volgde, alsof zij een slavine was, maar zonder een spoor van aarzeling.

De chauffeur deed onmiddellijk het portier weer dicht, ging weer op zijn plaats zitten, en reed met den auto weg, om dien te gaan stallen in de garage die bij het huis behoorde, en die men bereikte door de zijstraat.

Wat verderop was in den hoogen muur een dubbele deur, die onmiddellijk toegang tot de garage gaf.

Intusschen had mijnheer Hopkins eigenhandig de deur geopend, en nu trad hij met zijn gast een helder verlichte vestibule binnen, waar hem dadelijk een deftige butler tegemoet trad, die vluchtig even keek naar het mooie jonge meisje, met iets van verbazing in zijn blikken, en zich toen haastte, jas en goed van zijn meester aan te nemen.

— Telefonische boodschap ontvangen, Peter? vroeg Hopkins, zijn beetje haar gladstrijkend voor den grooten spiegel boven de sofa.

— Zeker, mijnheer, antwoordde de butler.

— Alles in orde gemaakt?

— Zooals mijnheer had bevolen.

— Dan kun je naar bed gaan. Ik zal je niet meer noodig hebben.

— Zooals mijnheer beveelt!

— Wacht, laat deze jonge dame je eerst nog haar goed afgeven. Leg je mantel af, Tilly. Weet je wel dat je er verrukkelijk uitziet, met dat bleeke gezichtje en die schitterende oogen?

Tilly had haar mantel uitgetrokken. Haar klokhoedje afgezet.

Zij dofte haar prachtig golvend blond haar wat op, en volgde toen Hopkins de trap op naar de eerste verdieping.

Een scherp opmerker zou zeker getroffen zijn geweest door haar vreemde, eenigszins houderige wijze van loopen, die deed denken aan die van een opgewonden, blikken speelgoedpopje.

Hopkins maakte zelf licht op de breede gang, opende toen een deur, schakelde nogmaals het licht in, en wees uitnoodigend op een rijk gedekte tafel vol koude spijzen en op den zilveren koeler met twee champagneflesschen, terwijl hij opgewekt zeide, haar om het middel vattend:

— Dat ziet er goed uit. Wij zullen smullen, Tilly, met ons beidjes, heelemaal alleen, en zonder dat lastige bedienden op ons letten! Ik zal je zelf bedienen, mijn kleine koningin.

Er vertoonde zich een bleeke, vreemde glimlach om de lippen van het meisje, dat hem in de kamer volgde, en vergat de deur te sluiten, zoodat Hopkins dit zelf moest doen.

Tilly keek om zich heen, naar de prachtige schilderijen die hier en daar waren opgehangen, naar den geweldigen schoorsteen, met eikenhout betimmerd, zwart van ouderdom en droogte, naar het dikke kleed op den grond, een waar juweeltje van handweefkunst, naar de ouderwetsche meubelen, zwaar, met damast overtrokken, tenslotte naar de tafel, die schitterde van zilver en kristal.

— Is het je hier niet te warm, mijn koninginnetje? vroeg Hopkins, even haar arm aanrakend.

— Het is hier juist goed! antwoordde het meisje met een vlakke stem. Als ik het te warm krijg, zal ik het wel zeggen.

— Ha ha ha, dat is een heel goede opmerking!

— Waar wil je dat ik ga zitten?

— Maar natuurlijk vlak naast mij, mijn duifje!

— Zul je veel champagne drinken?

— Of ik....? Wat een eigenaardige vraag! zeide Hopkins haar verwonderd aanziende. Dat hoop ik zeker te doen! Dat wil zeggen — heel goed kan ik er niet tegen. Ziezoo, en nu zal ik eens zelf voor buttlar spelen!

Hopkins stak de hand in zijn zak, haalde er een zakmes uit, opende den champagnehaak, en sneed het ijzerdraad door van een der flesschen, met een handigheid, die bewees, dat hij het meermalen onder soortgelijke omstandigheden buiten de hulp van zijn buttlar had moeten stellen.

De kurk sprong van den hals met een knal, die het meisje heftig deed sidderen van schrik en een oogenblik daarna parelde de goudgele wijn in de fijn geslepen kelken.

Beiden dronken. Tilly verslikte zich en lachte zenuwachtig.

— Niet veel gedaan zeker? vroeg Hopkins, haar met zijn blikken verslindend.

— Nooit! Het mocht niet! Mijn broer verbodde het mij, en — en Jack ook! antwoordde het meisje met onzekere stem, terwijl haar wijd geopende oogen eerst over de tafel, vervolgens over het gelaat van Hopkins dwaalden.

— Je moet veel champagne drinken!

— Maar mijn hartje, dat doe ik immers al! zeide Hopkins met zijn teemende stem. En nu zal ik je eens bedienen. Wil je van dit kalfsvleesch? Of liever kreeft? Kippenpastei? Zeg het maar gerust!

— Het kan mij niet schelen! antwoordde het meisje, altijd met diezelfde, toonlooze stem.

Zij zelf dronk niet, of maar heel kleine teugjes maar zij gaf nauwkeurig acht, of het glas van Hopkins leeg was, om het dan haastig met een hand die beefde, weer boordevol te schenken.

Na het derde glas begon mijnheer Hopkins met een dubbele tong te praten en na het vierde begon hij te brabbelen, en zijn hoofd viel een paar malen zwaar op den schouder van Tilly, die hem met een huivering van zich afschudde,

Zij bleef door eten met dezelfde mechanische schokkerige gebaren tot dat zij plotseling vroeg, hem strak aanziende:

— Heb je het sleuteltje?

Mijnheer Hopkins werd weer half nuchter van verbazing, en vroeg met een onnoozel lachje:

— Welk sleuteltje wou je hebben, mijn prinses, ik heb er zooveel! Maar het sleuteltje

van de brandkast zul je wel bedoelen, kleine guit.

— Ja, dat bedoel ik! Waar heb je het?

Hopkins stad de hand in zijn zak, en haalde er met eenige moeite een kleinen sleutelbos uit.

Er hingen bijna uitsluitend van die platte, stalen sleuteltjes aan, waarmede Amerika sinds vele jaren de oude en de nieuwe wereld heeft overstroomd.

Hij scheen even te moeten zoeken, voor hij met een kinderachtig grijnslachje uitriep:

— Dit is de sleutel — van de bibelebonsche berg..... ha ha! die ontsluit den schatkelder van Ali Baba! En als mijn kleine engel aanstonds zegt „Sesam, open U”! dan gebeurt het ook dadelijk, want mijn Koningin kan over mij en mijn schatten beschikken! Sapperloot, ik geloof toch werkelijk dat je mij teveel hebt laten drinken, deugniet!

De hand van den man viel zwaar op de tafel, en met de hand ook de sleutelbos. Hij leunde achterover in zijn stoel, zijn dikke lippen weken vaneen, zijn oogen sloten zich even.

Het scheen hem groote moeite te kosten. Om ze weer te openen, en hij keek lodderig rond.

— Vreemd is dat — het is net alsof ik dronken ben, en dat ben ik toch zeker niet — bij mijn ziel niet — van vier glazen champagne.... kan een man van mijn postuur — hik — toch onmogelijk dronken worden!

Hoe dit ook zijn moge, mijnheer Hopkins was toch wel zoo beschonken, dat hij het souper, het mooie meisje, alles zag verglijden in een nevel van wijndampen, zijn handen over zijn buik vouwde, verschrikkelijk gaapte, en de oogen opnieuw sloot, en thans blijkbaar met het vaste voornemen, ze voorloopig niet te openen.

Dit wil zeggen dat het sleutelbosje onbeheerd bleef liggen op het glinsterende damast.

Tilly staarde er onafgebroken naar, zonder zich te verroeren, onbeweeglijk als een beeld.

Men hoorde in de groote kamer geen enkel ander geluid dan het regelmatig helder tikken van de pendule.

Er verliepen zeker wel vijf volle minuten, en toen voegde zich bij dat geluid nog een ander, heel wat minder poëtisch — mijnheer Hopkins begon te snurken.

Nog altijd verroerde Tilly zich niet. Men had kunnen denken dat zij dood was, als haar oogen niet zulk een bijzonderen glans hadden gehad.

Toen liet de pendule een enkelen, helderen, luiden slag hooren.

Het was alsof het meisje op dien klokslag van een uur had gewacht, want eensklaps liep er

een siddering door haar roerloos lichaam, en zij wreef zich met de linker hand over het gladde, blanke voorhoofd.

Toen nam zij bedaard de sleutels van tafel, stond op, liep naar de gangdeur, en opende die.

Zij draaide toen het licht uit, sloot de deur, liep de breede trap af, zonder meer geluid te maken dan een muis zou hebben gedaan, en stond het volgende oogenblik voor de straatdeur.

Zij trok de beide knippen terug en opende de deur.

Op hetzelfde oogenblik trad haastig een man te voorschijn uit de schaduw van een der denneboomen terzijde van het klinkerpad, die met buitengewone snelheid en stil als een spooksel naar binnen gleed en de deur weer sloot.

Het was Paul Andrejef.

Zijn groene oogen keken even naar het meisje, dat daar recht op in de groote vestibule stond, schaarsch verlicht door een enkele, albasten lamp, en vroeg kortaf:

- Heb je den sleutel?
- Hier! antwoordde het meisje zacht.
- Slaapt alles?
- Hij heeft den bediende naar bed gezonden.
- Slaapt hij zelf ook?
- Ja, heel vast.
- Ben je er volkomen zeker van?
- Volkomen!
- Loop dan voor mij uit, en heel zacht.

Beiden gingen de trap weer op, en het meisje opende heel voorzichtig de deur van de kamer waar zij zoeven geweest was. Het was er stikdonker. Men hoorde niets dan het rasperig snurken van den heer des huizes.

Andrejef haalde een kleine browning uit zijn zijzak, knipte een zaklantaarn aan, en de straal speelde even door het vertrek, en bleef toen rusten op het roode, opgezette gelaat van den slaper. Zijn hoofd was op zijn schouder gezakt, zijn mond stond open, zijn armen hingen slap langs hem neder.

— Walgelijk fluisterde Andrejef, uit den grond van zijn hart. Nu, van hem zullen wij geen last hebben. Wij zullen muiszacht tewerk gaan. Ga naar beneden en wacht in de vestibule op mij. De kast staat immers hiernaast?

Het meisje knikte, en toen gleed zij als een schaduw weer langs de trap naar beneden. Het was alsof zij geen gewicht, geen vorm meer had.

Andrejef deed de deur weer behoedzaam dicht en liep over den dikken ganglooper naar de deur van de slaapkamer, die hij slechts behoefte te openen om binnen te treden.

Hij sloot met groote zorgvuldigheid de gordijnen, zorgdragend dat nergens een kiertje open bleef, draaide den sleutel om in de deur die naar de eetkamer voerde, deed de knippen op de gangdeur, en maakte toen pas licht, overtuigd dat men hem nu niet kon overvallen.

De brandkast stond niet ver van het monumentale bed.

Andrejef grinnikte, toen zijn groenfonkelende oogen er even op bleven rusten.

Hij had een tasch bij zich, die hij opende, en die geheel ledig bleek te zijn. Hij zette ze geopend op de tafel, liep op de kast toe, en stak den sleutel in het slot.

Tenminste — dat trachtte hij te doen.

Hij liet een zachten uitroep van ongeduld en woede hooren, toen hij bemerkte, dat de sleutel niet in het slot ronddraaide.

— En toch is het geen combinatieslot! bromde hij tusschen de tanden. Vervloekt, heeft zij mij den verkeerden sleutel aangewezen? Maar dat is onmogelijk — tenzij ik zou moeten aannemen, dat mijn hypnotische kracht verminderd is! En ik wil niet gelooven dat Satan mij juist op het gewichtige oogenblik in den steek zal laten! Nu, dan is het natuurlijk een andere van deze sleutels!

Andrejef probeerde een tweeden, toen een derden sleutel.

Zijn ongeduld en zijn woede namen toe, en zijn magere, bruine handen begonnen te beven, toen het aantal sleutels verminderde, totdat hij er tenslotte nog slechts een kon probeeren.

Verwezen bleef hij een oogenblikje naar het kleine, koperen voorwerp staren, terwijl zijn lippen zich bewogen.

Toen stak hij vastberaden dien laatsten sleutel in de opening van het slot, en uitte een gesmoorden vloek.

— Het schijnt niet al te goed te willen lukken, mijnheer Andrejef? vroeg een klare, spottende stem vlak achter hem!

Als een gewonde tijger kwam de man over-eind, draaide zich om, met zijn hand naar zijn browning tastend, en keek, misschien voor het eerst van zijn leven ontsteld en zonder kracht in het gelaat van mijnheer Hopkins, die er heelemaal niet slaperig uitzag, maar die in tegendeel klaar wakker scheen te zijn.

Er was nog iets anders dat hem niet alleen ongerust en bevreesd scheen te maken, maar ook hem met verbazing sloeg.

Mijnheer Hopkins had een revolver in de rechterhand, misschien een ouderwetsch wapen, met een glimmenden loop, en zwaar vernikkeld, maar dat er niettemin dreigend genoeg uitzag,

en helaas juist in de richting van zijn voorhoofd was gericht.

Honderden gedachten krioelden tegelijkertijd door het brein van den schurk.

Hoe kwam deze man hier? Was hij niet dronken geweest? Had hij zich maar slapende gehouden? Van waar die plotselinge moed, terwijl Hopkins niet bepaald als een held te boek had gestaan?

Hij hield zijn groene oogen vast op den ander gericht, en een helsch lachje van zegepraal verscheen om zijn dunne lippen, toen hij meende te zien, dat de ander reeds wankelde als onder een knotsslag, toen hij dien stekenden overheerschenden blik op zich voelde rusten.

— Leg die revolver neer! beval hij, met een stem, die ternauwernood trilde.

Mijnheer Hopkins trok zijn wenkbrauwen hoog op, en vroeg verwonderd:

— Die revolver neerleggen? Maar mijn waarde heer, waarmee zou ik je dan moeten neerschieten, als je niet onmiddellijk van die brandkast weggaat? Blijf met je hand uit je zak, want bij den hemel, ik zal niet aarzelen om je neer te leggen als een dolle hond.

De eigenaar van de kast was een paar stappen de kamer binnen gekomen, naar het scheen volstrekt niet onder den indruk van de groene oogen, en met zijn revolver maar altijd in de richting van het hoofd van Andrejef, die zich het koude zweet voelde uitbreken, toen hij tot de ontdekking moest komen, dat voor het eerst van zijn leven wellicht de macht van zijn blik geen uitwerking had!

Mijnheer Hopkins stond nu vlak voor hem, stak heel kalm zijn linker hand in de jaszak van den schurk, nam er de revolver uit, en liet die in zijn eigen zak glijden, terwijl hij rustig sprak:

— Waarom kijk je me toch zoo aan, Andrejef. Ga daar eens van die kast weg. Ging het niet met dien sleutel? Wacht eens — ik moet er

nog een paar hebben, die misschien beter past!

Hij duwde Andrejef onweerstaanbaar terzijde, en met de linker hand haalde hij een sleutel die los in zijn vestzakje zat, te voorschijn, stak hem in het slot, draaide hem om, en trok de deur aan den knop open.

Andrejef slaakte een soort van gebrul, toen hij bemerkte, dat de ander kalmpjes de pakjes met bankbiljetten en de rollen goudgeld bij zich stak, en de deur weer dichtduwde, zonder zelfs de moeite te nemen, den sleutel weer bij zich te steken.

— Wie ben je? kreet Andrejef schor. Want je kunt Hopkins niet zijn — onmogelijk! Je moet een duivel zijn, dat je mijn kunst weerstaat! Hoe kon je binnenkomen door een gesloten deur?

— Dat was al heel eenvoudig — ik had al van te voren het slot onbruikbaar gemaakt. De sleutel die er van binnen opstak, zou telkens zijn doorgedraaid, als je het maar geprobeerd had! En wie ik ben — het raakt je niet, maar misschien is het toch wel goed dat je het weet. De ware mijnheer Hopkins zit ergens op een kamer dicht bij den circus gebonden, gekneveld en wel — en Uw onderdanige dienaar is John Raffles, U misschien bij name bekend.

Andrejef gaf een schreeuw van woede en wilden haat, en stormde naar de opengebleven deur, maar daar stond een reusachtige gedaante, en de vreeselijke vuist van Henderson velde hem neer.

Raffles keek even naar het roerloze lichaam, en zeide schouderophalend:

— Wij hebben hier niets meer te doen, James. Is het meisje nog in de vestibule?

— Ja, Mylord. Zij schijnt nog heelemaal versuft te zijn.

— Ik zal haar aanstonds wel doen ontwaken. Vooruit, en vlug voortgemaakt, voor dat deze kerel weer tot bewustzijn komt.

Lord Lister rookte uitsluitend Dubec-Cigaretten

HOOFDSTUK VII.

HET NOODLOTTIGE OOGENBLIK.

Heel Philadelphia was den volgenden morgen vol van het avontuur, hetwelk mijnheer Hopkins een der rijkste lieden van de stad, was overkomen, en waarvan hij zelf volstrekt niets begreep.

Hij was omtrent twee uur in den nacht bevrijd door een gemaskerd man, die hem in zijn eigen auto tot vlak voor zijn huis had gebracht, en daar had hij zijn brandkast zoo goed als ledig gevonden.

Hij had een omstandig verhaal aan de politie gedaan van zijn wedervaren van den vorigen avond, en zelfs laten doorschemeren, dat het zeker een complot was geweest, om hem te berooven. Hij had mejuffrouw Tilly Meadow uitgenoodigd, om dien avond bij hem te komen souperen, zij had die uitnoodiging aangenomen, hij had op haar gewacht bij den uitgang van het circus, in zijn eigen auto, en daar was hij, na even te zijn uitgestapt, plotseling overvallen door een reusachtig groot man, die hem half gesmoord had, hem een doek voor den mond had gebonden, en hem ondanks zijn spartelen gebonden had.

Vervolgens was hij, klaarblijkelijk weder in zijn eigen wagen naar een huis gereden, dat hij onmogelijk meer kon aanwijzen, daar men hem geblindoekt had. Maar het lag waarschijnlijk op een zeer eenzame plek, want daarbinnen had hij niet het minste geraas van de groote stad kunnen hooren, en de rit had ook een vol half uur geduurd.

Pas vele uren later was men hem komen bevrijden, en hij wist volstrekt niet wat er in dien tusschentijd gebeurd was.

De politie liet natuurlijk het jonge meisje komen tot groote woede van haar broeder, maar Tilly wees verontwaardigd alle beschuldigingen van zich af, en zeide dat zij den man zelfs nooit gezien had, die haar durfde aanwrijven dat zij een uitnoodiging van hem had aangenomen, om in zijn huis te komen souperen. Daar er hiervoor niet het minste bewijs was, en omdat het meisje nog slechts een enkelen dag in Philadelphia was, waar zij dus onmogelijk medeplichtigen kon hebben, moest de politie haar wel vrijlaten — en begon met grooten ijver te zoeken naar John Raffles, want een geheimzinnig schrijven onderteekend met „Ingewijde” had haar medegedeeld, dat niemand anders

dan de geduchte avonturier de brandkast van mijnheer Hopkins had geplunderd.

En van dat oogenblik af, werd er over bijna niets anders meer gesproken, en men liet Tilly onmiddellijk weer vrij, zelfs met excuses, hetgeen voor Amerikaansche politie iets heel bijzonders is.

Het kon omstreeks vier uur in den middag zijn toen Douglas Meadow met zijn zuster aan het einde van een repetitie over de groote grasvlakte wandelde, die zich tusschen het circus en de zee uitstreckte, en voor de zooveelste maal vroeg:

— Maar meisje, kun je je nu werkelijk niets meer herinneren van alles wat er geschied is? Het staat toch als paal boven water dat je in dat huis bent geweest — het kan niet anders!

— Ik weet er niets van, ik zweer het je, Doug! zeide het meisje stil en bedrukt. Het is me alsof ik uit een diepe slaap ontwaakt ben. Zij zeggen ook dat ik in de speak-easy met dien man gezeten heb — ik kan mij er met den besten wil van de wereld niets meer van herinneren. De waard zegt zelfs dat ik sterke drank heb gedronken! Stel je voor — ik zou opzettelijk mijn leven in gevaar hebben gebracht! Ik, die zelfs geen koffie of thee durf aanraken!

— Het is een wonderlijke zaak, en ik begrijp er niets van! Je weet dus ook niet meer dat je gisteren gevallen bent, en kalmpjes bent weggegaan?

— Niets! En als jij en Jack, als alle artisten het niet bij hoog en laag volhielden, dan zou ik het ook niet willen gelooven.

— Het is alsof je onder iemands invloed hebt gestaan, waaraan je geen weerstand kon bieden!

Het meisje stond plotseling stil, verbleekte en legde haar kleine hand op den arm van haar broeder.

— Maar — het is alsof ik plotseling wat helderder zie, Douglas! Het is alsof ik ze plotseling weer op mij gevestigd voel — die door-dringende, groene, fonkelende oogen! Die oogen, waaraan ik geen weerstand kon bieden — van wie waren zij?

— Groene oogen? Maar — mijn god, er gaat mij een licht op! — je bedoelt toch niet de nieuwe stalknecht, met wien ik je heb zien spreken? Je bedoelt toch niet Smith?

— Ik weet niet eens hoe hij heet, en of hij

wel zoo heet, maar die is het ! Die moet het zijn !

Het meisje was bijna hysterisch van angst en plotselinge opwinding en klemde zich aan haar broeder vast met een uitdrukking van ontzetting in haar blauwe oogen.

— Maar als dat zoo is — als die kerel je werkelijk onder zijn wil zou hebben doen bukken, dan vermoord ik hem ! schreeuwde hij woest. Hoe ben je dan nu weer tot je zelf gekomen ?

— Dat weet ik juist niet ! Het was zoo zonderling, dat ik er niets van begrijp ! Van nacht om twee uur werd ik in mijn eigen bed wakker, in den woonwagen, en ik kon mij maar niet begrijpen, hoe ik daar kwam ! Daisy Cavalcanti, die toevallig ook wakker werd, zei, dat ze mij zelf een uur te voren op mijn kloppen had binnengelaten — en ik wist volstrekt niet dat ik geklopt had ! Maar ik was klaar wakker !

— Het is vreemd — het is onbegrijpelijk, zeide Douglas hoofdschuddend. Maar ga nu mee, want wij moeten die kerel voor den rechter sleepen. De hemel weet wat dat ondiep nog meer voor kwaad zal stichten !

Broeder en zuster keerden haastig naar den cirkus terug, maar nergens viel iets van Andrejef alias Smith te ontdekken. Ook de man die hem zijn baantje had bezorgd scheen spoorloos te zijn verdwenen, en was zelfs al door een ander vervangen — een van de duizenden werkloozen die hongerig en begeerig van 's ochtends vroeg tot 's avonds laat om den cirkus heenzwierven.

Douglas en Tilly naderden de tent waar de oefeningen steeds plaats vinden, toen zij Jack luid hoorden lachen, met een vreemden, metaalachtigen lach.

Zij keken elkander verschrikt en vragend aan, en traden dadelijk binnen.

In de tent bevonden zich slechts weinige artisten.

Jack zat op een klapstoel, in zijn oefenpak, en naast hem zat een van de Mazetta's, die ernstig met hem scheen te spreken.

Jack zag het tweetal het eerst binnen komen, sprong op, en zeide schaterlachend :

— Het is goed dat jullie gekomen zijt ! Luister eens naar de dwaasheid van onzen vriend Mazetta ! Hij wil mij bepraten, van avond niet op te treden, want, zegt hij — ha ha ! — want ik zal precies om tien uur misgrijpen en een doodelijken val doen, naast het net !

Douglas werd bleek en Tilly gaf een luiden schreeuw, en drukte de hand op het hart, terwijl haar oogen een uitdrukking kregen van name-loozen afschuw en ontzetting.

Beiden staarden Raffles aan — want hij was

het — en Douglas vroeg, terwijl hij zijn hand op den schouder van zijn nieuwen collega deed rusten :

— Waarom zeg je dat ? Waarom waarschuwen je hem ? Wat weet je ?

— Luister, dan zal ik het jullie vertellen ! schreeuwde Jack. Het is de dwaasheid ten top gedreven !

— Hier niet ! viel Raffles hem zacht en dringend in de rede. Je spreekt veel te hard, en de anderen hebben al te veel gehoord., meer dan noodig is. Kom maar naar buiten, jullie allen !

Douglas en Tilly gingen haastig weer naar buiten, en Jack was wel genoodzaakt, het drietal te volgen.

Zoodra zij op een stille plek waren, begon Raffles op een toon van de grootste ernst :

— Luister, Tilly en jij ook, Douglas. Gister avond was mijn broeder er toevallig bij aanwezig, verborgen in de duisternis, hoe die Smith, die kerel met zijn groene oogen met Jack sprak, en hem hypnotiseerde ! Hij zeide hem dat hij om tien uur dezen avond opzettelijk moest misgrijpen — met een hand, zoodat de zwaai hem buiten het net zou doen terecht komen !

Tilly drukte de hand op de lippen om den kreet te smoren, die haar naar de keel steeg, maar Jack liet opnieuw zijn geforceerden, luiden lach hooren, en zeide :

— En dat is nu de grap ! En Mazetta wil, dat ik vanavond niet optreed. En toch ben ik klaar wakker, niet waar ? Je kunt toch niet zeggen dat ik onder hypnose ben ?

Raffles schudde het hoofd en zeide :

— Dat ben je ook niet op het oogenblik, Jack. Maar van avond, om tien precies, geen seconde vroeger of later zul je eensklaps de groene oogen weer zien, en je zult moeten doen, wat je is voorgeschreven ! Onherroepelijk, en zonder je te kunnen verzetten ! Ware dat niet zoo, dan zou ik je kunnen doen ontwaken — want ik zelf bezit eenige kracht in mijn oogen.

— En ik geloof er geen woord van ! Ik weet niets van dat heele gesprek ! zeide Jack, zorgeloos de schouders ophalend.

— Jij treedt van avond niet op, Jack ! zeide Douglas vastberaden. Waarom zou Mazetta liegen ?

— Ik treed niet op ? schreeuwde Jack, terwijl de aderen op zijn voorhoofd van toorn zwollen. Ben je gek geworden, Douglas ? En Cavalcanti ? Denk je soms dat die, na wat er gister avond met Tilly gebeurd is, nogmaals zijn hand over zijn hart zou strijken ? Maar man, hij zou het volste recht hebben om ons

aan den dijk te zetten. En vertel me dan maar eens, waar wij, met zulk een slechte aantekening, elders een plaats zouden kunnen krijgen?

Douglas scheen een oogenblik te aarzelen, en Raffles, die het zag, greep hem onder den arm, en voegde hem haastig eenige schreden terzijde:

Op fluisterenden toon sprak hij een paar seconden dringend met hem, zoodat de anderen het niet konden verstaan.

Douglas luisterde toe, met zijn blik strak op het opgewonden, bleeke gelaat van Jack gevestigd, en toen zeide hij met zachte stem, de hand van Raffles drukkend:

— Je kunt op mij rekenen, Mazetta!

Het leek alsof dien avond de reusachtige circus nog voller was dan anders. Dat moest natuurlijk worden toegeschreven aan het feit, dat een van de meest bekende artisten betrokken was geweest in de zaak van den roof in het huis van mijnheer Hopkins, die, tusschen haakjes, ruim 32.000 dollars had opgeleverd.

Maar meer nog misschien was die bestorming van den circus toe te schrijven aan het geheimzinnig gefluister, dat sedert den middag als een loopend vuurtje door de groote havenstad was gegaan.

De artisten in de oefentent bleken hun mond niet te hebben gehouden, en zoo was die raadselachtige voorspelling wereldkundig geworden, dat gruwelijk bevel van den kleinen man met zijn groene oogen aan een der Askaris.

En men kent de verschrikkelijke aantrekkingskracht van den dood, den gewelddadigen dood op de menigte....

Slechts zeer weinigen geloofden er in werkelijkheid aan, en toch was de reusachtige tent tot in alle hoekjes en gaatjes gevuld, toen eindelijk de voorstelling begon.

Natuurlijk was de zaak ook niet voor Cavalcanti een geheim kunnen blijven, maar hij had slechts gelachen, de schouders opgehaald, en gezegd dat hij het net dien avond extra stevig zou laten aantrekken. Hij moest niets hebben van zulke kinderachtigheden, en oude wijven deden beter, elders een onderdak te zoeken.

De nummers volgden elkander op onder een steeds toenemende spanning.

De Mazetta's oogstten zooals steeds een storm van toejuichingen, en verdwenen haastig achter de fluweelen gordijnen.

En niemand had den man met de groene oogen terug gezien, ofschoon de politie in alle richtingen had gezocht.

Men vermoedde dat de schurk lont had ge-

rooken, en zich met een of ander schip in veiligheid had gebracht. Hij moest begrepen hebben, dat de politie hem in de eerste plaats verdacht van de plundering van de brandkast, Daar men hem in de omgeving van het huis had zien zwerven, en ook een kleedingstuk dat aan hem toebehoorde in het huis van Hopkins had teruggevonden.

Het is jammer dat Henderson niet een beetje harder heeft toegeslagen! bromde Brand, zich voortspoedend door de halfduistere gang. Dan hadden ze den kerel tenminste nog juist kunnen vinden.

— Dat zou geen verschil hebben uitgemaakt, Brand, wat betreft het lot van Jack Dane.

De drie mannen moesten vlug op zij springen, want daar kwamen reeds de acht pikzwarte Trakheners aanstormen, rinkelend met hun bellen en schuddend met de prachtige koppen, die nu aan de beurt waren.

Nauwelijks was het nummer achter den rug, of de stalknechts kwamen toelopen, en begonnen met nog meer zorg dan anders het net te spannen.

Er was een groote stilte in de ruime tent gevallen, en het was alsof iedereen den adem inhield.

Zelfs Cavalcanti was zeer bleek geworden, en beet zenuwachtig op den gouden knop van zijn karwats.

Toen maakte hij een driftige beweging, en bromde voor zich heen:

— Komaan, het is bakerpraat! Als men aan zulke dingen ging gelooven, kon men evengoed dadelijk de zaak sluiten! Alles klaar? Vooruit dan!

De kapel zette de bekende wals in, sleepend en sentimenteel.

De lichten beneden gingen uit en alleen de schijnwerpers bleven branden.

Feller dan ooit schitterde het nikkel van de toestellen daarboven.

De fluweelen gordijnen gingen vaneen, en de drie Askaris sprongen in de Arena, gracieus als altijd, schemerachtig verlicht.

Zij wierpen hunne mantels af, en klauterden lenig en sierlijk omhoog, eerst met de houten ladders op het net, en van het net langs het knoepentouw en de touwladders verder omhoog naar hun platform.

Onder een adembeklemmende stilte van het publiek nam het nummer een aanvang.

Alle leden van den circus die niet strikt noodzakelijk elders moesten zijn, verdrongen zich in de doorgangen en keken met doodsbleeke gezichten omhoog.

Het melkwitte zoeklicht speelde om de fraaie in paars tricot gestoken ichamen, en deed iedere lijn, ieder gebaar scherp uitkomen.

Een oude clown mompelde, met de oogen knipperend, tegen het schelle licht :

— Het gezicht van Jack bevalt mij niet — ik herken hem zelfs niet ! Hij is te opgewekt naar mijn zin. En men speelt toch niet met den dood ! Wat denk jij Mazetta ?

Over het gelaat van Brand, tot wien de vraag gericht was speelde een zonderlinge glimlach en hij antwoordde :

— Wat komen moet, dat komt, oude vriend !

De clown wierp tersluiks een blik op zijn horloge. Het wees drie minuten voor tien aan.

De wals nam in kracht toe, en zonder haperen, als gold het een simpel spelletje, volgden daarboven de toeren elkander op, en nooit had, naar het scheen, Tilly zoo zeker en zoo onnavolgbaar sierlijk gesprongen en gezweefd. Precies om tien uur, en toen daarbuiten de eerste slag rolde, dreunend en zwaar, van den dichtbijstaanden kerktoren, greep de jonge acrobaat stevig zijn trapeze vast, en zette zich af als een duif, die den til verlaat. Een paar vrouwen begonnen te gillen. Honderden mannen klampten zich vast aan de leuning van hun zetels. Duizenden witte gezichten waren naar boven gewend.

De acrobaat gooide zijn lichaam als het ware door de lucht, Douglas liet zijn waarschuwend kreet hooren, Jack zwaaide terug, boog zijn armen, om zich nog meer vaart te geven — hij liet de trapeze los, juist op het goede oogenblik, hoog in de lucht maakte hij driemaal zijn salto mortale en een seconde later hadden zijn twee handen stevig en als ijzeren klemmen de handen gegrepen van den vanger !

Weer terugzwaaiend wentelde hij zijn lichaam weer om, liet los, greep zijn trapeze, en belandde veilig op zijn platform !

Een oorverdoovend gejuich barstte los, zooals de cirkus nog nooit had gehoord binnen haar wanden.

Het noodlottig oogenblik was voorbijgegaan !

Maar plotseling, alles overstemmend, klonk in het uiterste nokje van de tent, in de dikke duisternis boven de zoeklichten een alles doordringende, snerpande kreet, die het gejuich overstemde.

Even was het doodstil en toen klonk uit duizenden kelen een verschrikkelijke noodkreet. Want een lichaam, had, als een steen, eerst de duisternis bijna onzichtbaar doorschoten, was toen de baan van het witte licht gepasseerd, en viel nu met een doffen smak, akelig weerklinkend, juist naast het net op het zand van de Arena.

Men doofde inderhaast de zoeklichten, en in de halve duisternis werd het lijk weggedragen van een man.

Het was Paul Andrejef, en nooit heeft men geweten, of hij daarboven zijn evenwicht verloor van woede over het mislukken van zijn wraakplan, dan of die dolle woede hem tot die schrikkelijke daad dreef.

Maar in de gang trad Cavalcanti doodsbleek de drie Askaris tegemoet en s'amelde :

— Ik dank den hemel, dat het voorbij is, Jack... maar voor den duivel... jij bent Jack niet ! Wat moet dat beteekenen ?

— Het beteekent, mijn waarde heer Cavalcanti, antwoordde Raffles rustig, zijn bezweet voorhoofd afvegend, dat wij Jack met geweld hebben moeten beletten op te treden. Douglas en ik hebben den weerspanning moeten opsluiten, en ik weet dat hij er ons dankbaar voor zal zijn ! Om tien uur zal hij even de groene oogen hebben gezien, hij heeft een krampachtige beweging gemaakt, als iemand die valt — en nu is hij genezen !

De volgende aflevering bevat :

SMOKKEL-MARY.

VERSCHEENEN

OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD

Een uitgebreide verzameling van boeiend beschreven ervaringen door natuurvorschers die tot de meest onherbergzame oorden der wereld zijn doorgedrongen om er te midden van de grootste gevaren en vaak ter prooi aan de hevigste ontberingen het doen en laten te volgen der dieren.

GEEN ROMAN VERMAG

meer en betere ontspanning te bieden dan dit boek, dat zóó geladen is van een avontuurlijke sfeer, dat het ons met heel ons vermogen aan belangstelling vasthoudt. We worden als het ware opgenomen in het gezelschap van de onverschrokken reizigers, die de wildernissen intrekken... we ondergaan met hen de magische natuurpracht en de onbeschrijflijke geheimzinnigheid van de rimboe... zijn getuigen van den voortdurenden strijd om het lijfsbehoud tusschen mensch en dier en de wilde dieren onderling.

RIJK GEÏLLUSTREERD

is dit werk met talrijke kleurendrukplaten, foto's en pentteekeningen. Geweerd is alle voor den leek droge studiestof, waardoor uiterst boeiende, romantische en avontuurlijke verhalen zijn ontstaan, waarvan de aantrekkelijkheid zoo bijzonder groot is, omdat al het daarin verhandelde werkelijk heeft plaatsgegrepen.

„OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD” is een met

Prijs per aflevering 20 cent

grote zorg en kennis van zaken samengesteld verzamelerwerk, bewerkt naar het beroemde Standaardwerk van den grooten Dierkundige Dr. A. E. BREHM.

Achtereenvolgens zullen er ongeveer 50 afleveringen verschijnen met bewogen geschiedenissen uit het leven van : Leeuwen Olifanten, Adelaars, Apen, Tijgers, Krokodillen, Gieren, Beren, Slangen, Wolven, enz.

Om de 14 dagen zal telkens een nieuwe aflevering verschijnen.

Elke aflevering vormt een op zich zelf staand geheel en brengt een fraaie titelbladplaat in vierkleuren, twee of meer foto's en verscheidene pentteekeningen.

Het complete werk zal dus verlucht zijn met ongeveer vijftig vierkleurendrukplaten en ruim 100 foto's en talrijke teekeningen.

Uitvoerig prospectus in kleurendruk wordt op aanvraag gratis toegezonden.

Zij, die de afleveringen direct bij verschijning wenschen te ontvangen, gelieven dit op te geven aan hun boekhandelaar of aan den uitgever :

**N.V. ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL,
LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.**

Exploitant voor België :
HIP JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

Prijs per aflevering 20 ct

Dubec No. 3

GOUDMONDSTUK

Beste 3 cts. Cigaret

Gemaakt van heerlijke echt Turksche Tabak

**N.V. Cigarettenfabriek
J. VAN KERCKHOF**

GEVESTIGD 1885